

**ÖZEL BEDEN EĞİTİMİ VE SPOR TESİSLERİNDE GÖREV YAPAN
ANTRENÖRLERİN SPORDA ÇOCUK KORUMA
YETERLİLİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Ahmet MÜNAR

Spor Yöneticiliği Anabilim Dalı

Spor Yöneticiliği Bilim Dalı

Temmuz, 2025

**ÖZEL BEDEN EĞİTİMİ VE SPOR TESİSLERİNDE GÖREV
YAPAN ANTRENÖRLERİN SPORDA ÇOCUK KORUMA
YETERLİLİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ**

YÜKSEK LİSANS TEZİ

Ahmet MÜNAR

23221101006

Spor Yöneticiliği Anabilim Dalı

Spor Yöneticiliği Bilim Dalı

Tez Danışmanı: Dr. Öğr. Üyesi Sabri Can METİN

Temmuz, 2025

KABUL VE ONAY

09/07/2025

YÜKSEK LİSANS TEZ ONAY FORMU

Enstitümüz Spor Yöneticiliği Anabilim Dalı, Spor Yöneticiliği (Tezli) Yüksek Lisans Programı 23221101006 numaralı öğrencisi Ahmet MÜNAR'ın **“ÖZEL BEDEN EĞİTİMİ VE SPOR TESİSLERİNDE GÖREV YAPAN ANTRENÖRLERİN SPORDA ÇOCUK KORUMA YETERLİLİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ”** konulu Yüksek Lisans tezi Enstitümüz Yönetim Kurulunun 02/06/2025 tarihli ve 2025/13 sayılı Yönetim Kurulu kararıyla oluşturulan jüri tarafından oybirliği ile 09/07/2025 tarihinde kabul edilmiştir.

<u>Unvan</u>	<u>Adı Soyadı</u>	<u>Üniversite</u>	<u>İmza</u>
ASIL ÜYELER			
Danışman	Dr. Öğr. Üyesi	Sabri Can METİN	İstanbul Topkapı Üniversitesi
1. Üye	Dr. Öğr. Üyesi	Bahadır BAYARSLAN	İstanbul Topkapı Üniversitesi
2. Üye	Dr. Öğr. Üyesi	Yunus ŞAHİNLER	İstanbul Gelişim Üniversitesi
YEDEK ÜYE			
1. Üye	Dr. Öğr. Üyesi	Meryem GÜLER YILMAZ	İstanbul Topkapı Üniversitesi
2. Üye	Dr. Öğr. Üyesi	Eda GÖKÇELİK	İstanbul Aydın Üniversitesi

ONAY

Prof. Dr. Özlem KUNDAY
Enstitü Müdürü

AKADEMİK DÜRÜSTLÜK BEYANI

Yüksek lisans tezi olarak sunduğum “Özel Beden Eğitimi ve Spor Tesislerinde Görev Yapan Antrenörlerin Sporda Çocuk Koruma Yeterliliklerinin Değerlendirilmesi” başlıklı bu çalışmanın, bilimsel ahlak ve geleneklere uygun şekilde tarafımdan yazıldığını, yararlandığım eserlerin tamamının kaynaklarda gösterildiğini ve çalışmanın içinde kullanıldıkları her yerde bunlara atıf yapıldığını belirtir ve bunu onurumla doğrularım.

Ahmet MÜNAR

TEŞEKKÜR

Çalışmanın bu seviyeye gelmesinde eleştiri, öneri ve katkılarıyla yardımcı olan danışmanım Dr. Öğr. Üyesi Sayın Sabri Can METİN'e, çalışmam süresince verdikleri manevi desteklerinden dolayı eşime, aileme ve çalışmamı sonuçlandırmam için anketleri büyük bir özveriyle cevaplayan antrenör arkadaşlara teşekkür ederim.

Ahmet MÜNAR

İÇİNDEKİLER

Sayfa

KABUL VE ONAY	ii
AKADEMİK DÜRÜSTLÜK BEYANI.....	iii
TEŞEKKÜR.....	iv
İÇİNDEKİLER.....	v
KISALTMALAR	vii
TABLO LİSTESİ	viii
ÖZET.....	ix
ABSTRACT	x
1. GİRİŞ.....	1
1.1. Çocuk	2
1.2. Çocuk Gelişimi	3
1.2.1. Çocuk İhmali ve İstismar Türleri.....	3
1.2.1.1. Fiziksel İstismar	4
1.2.1.2. Duygusal İstismar	4
1.2.1.3. Cinsel İstismar	4
1.2.1.4. İhmal	5
1.2.1.5. Dijital İstismar	5
1.2.2. Çocuk Koruma Politikaları.....	5
1.2.2.1. Ulusal Çocuk Koruma Politikaları.....	7
1.2.2.2. Uluslararası Çocuk Koruma Politikaları.....	9
1.3. Beden Eğitimi	11
1.4. Özel Beden Eğitimi	12
1.5. Spor	13
1.6. Antrenör ve Çocuk	14
1.7. Sporda Çocuk Koruma Uygulamaları.....	16
1.8. Sporda Çocuk Koruma Programlarının Gerekliği ve Önemi.....	17
2. YÖNTEM.....	19
2.2. Araştırmanın Amacı	19
2.3. Araştırmanın Önemi	19

2.4. Araştırmanın Varsayımları	19
2.5. Problem Cümlesi.....	19
2.6. Araştırmanın Hipotezleri	20
2.7. Araştırmanın Sınırlılıkları.....	20
2.8. Araştırmanın Modeli	21
2.9. Araştırmanın Evreni ve Örneklemi	21
2.10. Veri Toplama Araçları.....	21
2.11. Verilerin Analizi.....	22
3. BULGULAR.....	23
4. TARTIŞMA	30
5. SONUÇ	35
6. ÖNERİLER.....	37
KAYNAKÇA	39
EK-1.....	43
EK-2.....	44
ÖZGEÇMİŞ	46

KISALTMALAR

SÇKÖ	: Sporda Çocuk Koruma Ölçeği
DSÖ	: Dünya Sağlık Örgütü
UNICEF	: United Nations International Children's Emergency Fund
UNCRC	: United Nations Convention on the Rights of the Child
ILO	: International Labour Organization
UN	: United Nations
WHO	: World Health Organization
BTK	: Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu
UNHCR	: United Nations High Commissioner for Refugees
GSGM	: Gençlik ve Spor Genel Müdürlüğü
GSB	: Gençlik ve Spor Bakanlığı
OECD	: Organisation for Economic Co-operation and Development
STK	: Sivil Toplum Kuruluşu
TSSB	: Travma Sonrası Stres Bozukluğu
AÇEV	: Anne Çocuk Eğitim Vakfı

TABLO LİSTESİ

Sayfa

Tablo 3.1: Katılımcılara İlişkin Demografik Özellikler	33
Tablo 3.2: Ölçek Puanlarının Dağılımı (SÇKÖ)	34
Tablo 3.3: Cinsiyet Değişkenine İlişkin Dağılımlar	34
Tablo 3.4: Yaş Değişkenine İlişkin Dağılımlar	35
Tablo 3.5: Eğitim Durumu Değişkenine İlişkin Dağılımlar	36
Tablo 3.6: Medeni Hal Değişkenine İlişkin Dağılımlar	36
Tablo 3.7: Antrenörlük Hizmet Süresi Değişkenine İlişkin Dağılımlar	37
Tablo 3.8: Branş Değişkenine İlişkin Dağılımlar	38
Tablo 3.9: Antrenörlük Kademe Derecesi Değişkenine İlişkin Dağılımlar	39

ÖZET

ÖZEL BEDEN EĞİTİMİ VE SPOR TESİSLERİNDE GÖREV YAPAN ANTRENÖRLERİN SPORDA ÇOCUK KORUMA YETERLİLİKLERİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Spor, bireylerin fiziksel, zihinsel ve sosyal gelişimlerini destekleyen önemli bir etkinlik alanıdır. Ancak, spor ortamlarında çocukların korunması, özellikle hassas gruplar için kritik bir öneme sahiptir. Bu araştırmada, özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterliliklerinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır. Araştırma, İstanbul ilindeki özel spor tesislerinde çalışan toplam 301 antrenör ile gerçekleştirilmiştir. Katılımcıların 144'ü kadın, 157'si erkektir. Veri toplama aracı olarak, Bayansaldüz vd. (2022) tarafından geliştirilmiş "Sporda Çocuk Koruma Ölçeği" kullanılmıştır. Verilerin analizi SPSS-30 programı ile yapılmış ve ölçeğin alt boyutları arasında farklı değişkenlere göre anlamlı ilişkiler incelenmiştir. Araştırma bulguları, antrenörlerin çocuk koruma yeterliliklerinin cinsiyet, yaş, eğitim durumu ve hizmet süresi gibi demografik faktörlere bağlı olarak değişiklik gösterebildiğini ortaya koymuştur. Eğitim düzeyinin artışıyla birlikte, çocuk koruma yeterliliği algısında ve uygulamalarında belirgin bir iyileşme gözlenmiştir. Ayrıca, medeni durumun da çocuk koruma farkındalığı üzerinde etkili olduğu belirlenmiştir. Elde edilen sonuçlar, spor tesislerinde çocuk koruma politikalarının geliştirilmesi, antrenör eğitim programlarının güçlendirilmesi ve çocukların daha güvenli bir spor ortamında bulunmalarını destekleyecek stratejilerin oluşturulması gerektiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Çocuk koruma, antrenör, çocuk, spor, sporda çocuk koruma

ABSTRACT

EVALUATION OF COACHES' COMPETENCE IN CHILD PROTECTION IN PRIVATE PHYSICAL EDUCATION AND SPORTS FACILITIES

Sports play a crucial role in supporting individuals' physical, mental, and social development. However, ensuring the safety and protection of children in sports environments is of paramount importance, especially for vulnerable groups. This study aims to evaluate the competence of coaches working in private physical education and sports facilities regarding child protection. The research was conducted with a total of 301 coaches employed in private sports facilities in Istanbul, comprising 144 women and 157 men. As a data collection tool, the "Child Protection in Sports Scale," developed by Bayansalduz et al. (2022), was utilized. The data were analyzed using the SPSS-30 program, and significant relationships among the scale's sub-dimensions were examined based on various demographic variables. The findings revealed that coaches' competence in child protection varies depending on demographic factors such as gender, age, education level, and years of service. A significant improvement in child protection competence and practices was observed with an increase in education level. Furthermore, marital status was also found to influence child protection awareness. The results suggest the necessity of enhancing child protection policies in sports facilities, strengthening training programs for coaches, and developing strategies to ensure safer sports environments for children.

Keywords: *Child protection, Coach, sports, child protection in sports, sports facilities*

1. GİRİŞ

Günümüzde spor, bireylerin fiziksel, zihinsel ve sosyal gelişimlerine katkı sağlayan önemli bir etkinlik alanı olarak öne çıkmaktadır. Spor, bireylerin kendilerini ifade etmelerine olanak tanıyan, sağlıklı bir yaşam tarzı benimsemelerine yardımcı olan ve toplumsal bağları güçlendiren bir araçtır. Çocuklar için ise spor, fiziksel aktiviteden öte, bir sosyalleşme ve kişisel gelişim platformu sunar. Ancak spor ortamlarında çocukların güvenliği ve korunması, özellikle hassas grupları içeren ortamlarda hayati bir önem taşımaktadır.

Son yıllarda çocuklara yönelik ihmal ve istismarla ilgili farkındalık artmış, bu konulara dair çalışmalar hız kazanmıştır. Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin birinci maddesinde çocuk, "erken yaşta reşit olma durumu hariç, on sekiz yaşına kadar her insan" şeklinde tanımlanmaktadır. Çocuklara yönelik yasal düzenlemeler ve programlar, çocukları ihmal ve istismardan koruma çabasıyla sürekli olarak geliştirilmektedir. Gelişmiş ülkeler bu konuda yenilikçi politikalar üreterek çocuk koruma sistemlerini spor gibi farklı alanlara entegre etmiştir (Salim, 2011).

Özellikle spor ortamları, çocukların fiziksel ve psikolojik olarak savunmasız olabildikleri bir alandır. Bu nedenle, antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri kritik bir rol oynamaktadır. Sporda çocuk koruma, çocukların fiziksel, duygusal ve sosyal istismarını önlemeyi ve onlara güvenli bir ortam sağlamayı hedefleyen kapsamlı bir yaklaşımdır (UNICEF, 2023). Antrenörlerin bilgi ve beceri seviyeleri, etik anlayışları ve iletişim becerileri bu konuda belirleyici faktörlerdir (Stirling & Kerr, 2009).

Bu çalışma, özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin sporda çocuk koruma yeterliliklerini incelemeyi amaçlamaktadır. Bu kapsamda, mevcut durumun analizi yapılacak ve yeterliliklerin geliştirilmesine yönelik çözüm önerileri sunulacaktır.

1.1. Çocuk

Çocuk, biyolojik, psikolojik ve sosyal yönleriyle ele alınması gereken çok boyutlu bir kavramdır. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), çocukluğu 0-18 yaş arası dönemi kapsayan bir süreç olarak tanımlamaktadır (WHO, 2023). Bu süreç, bireyin fiziksel, bilişsel, duygusal ve sosyal gelişiminin temellerinin atıldığı önemli bir dönemdir. Çocuk kavramını anlamak, bu dönemin dinamiklerini ve bireyin yaşam boyu sürececek etkilerini ele almayı gerektirir.

Biyolojik açıdan, çocukluk dönemi hızlı büyüme ve gelişimin gözlemlendiği, özellikle nörolojik ve fiziksel değişimlerin ön planda olduğu bir süreçtir. Örneğin, beyin gelişiminin %90'ı çocukluk döneminde tamamlanmaktadır (Shonkoff & Phillips, 2000). Bu dönemde sağlıklı bir çevrenin sağlanması, bireyin potansiyelini en üst düzeye çıkarmasında kritik bir rol oynamaktadır.

Psikolojik açıdan, çocukluk, bireyin kimlik gelişimini şekillendiren önemli bir dönemdir. Erikson'un psikososyal gelişim kuramına göre, çocukluk dönemi güven, girişimcilik ve başarı gibi temel psikolojik kavramların oluştuğu kritik aşamaları içermektedir (Erikson, 1963). Bu süreçteki olumlu ya da olumsuz deneyimler, bireyin psikolojik dayanıklılığına ve benlik algısına doğrudan etki eder.

Sosyal bağlamda ise çocuk hem bir birey hem de toplumun bir parçası olarak değerlendirilir. Çocuğun içinde büyüdüğü kültürel çevre, değerler, normlar ve eğitim sistemi, onun toplumsal rollerini ve beklentilerini şekillendirir. UNICEF'in 2023 raporuna göre, çocuğun iyi olma hali, yalnızca bireysel faktörlere değil, aynı zamanda toplumsal ve çevresel etkenlere de bağlıdır. Bu nedenle çocukların refahını artırmak için çok disiplinli bir yaklaşım benimsenmelidir.

Sonuç olarak, çocuk kavramını anlamak, onun farklı yönlerini dikkate almayı ve bireyin sağlıklı bir şekilde büyümesi için gerekli olan koşulları sağlamayı gerektirir. Çocukluk dönemine yapılan yatırımlar, sadece bireylerin değil, toplumların da geleceğini şekillendirme potansiyeline sahiptir.

1.2. Çocuk Gelişimi

Çocuk Çocuk gelişimi, doğumdan ergenliğe kadar olan süreçte bireyin fiziksel, bilişsel, duygusal ve sosyal alanlardaki ilerlemesini ifade eder. Gelişim süreci hem genetik hem de çevresel faktörlerin etkileşimiyle şekillenir ve her çocuğun benzersiz özellikler taşıdığı bir dinamik yapı sergiler (Bronfenbrenner, 1979).

Fiziksel gelişim, motor beceriler, büyüme ve biyolojik olgunlaşmayı içerir. Araştırmalara göre, ilk beş yıl içinde beyin hacminin %80'inin tamamlanması, çocukların motor becerilerinde ve koordinasyonunda hızlı bir ilerleme sağladığını göstermektedir (Black vd., 2021). Ayrıca, bu dönemdeki beslenme ve sağlık koşulları, fiziksel gelişimin seyrini doğrudan etkiler.

Bilişsel gelişim, çocuğun düşünme, problem çözme ve öğrenme becerilerinin gelişimini kapsar. Piaget'in bilişsel gelişim kuramı, çocukların öğrenme sürecinde belirli evrelerden geçtiğini ve her bir evrenin farklı beceriler gerektirdiğini öne sürer (Piaget, 1952). Bu evreler, çocukların çevreleriyle etkileşim kurarak öğrenme hızlarını ve kapasitelerini anlamamızı sağlar.

Duygusal ve sosyal gelişim ise çocukların duygularını anlama, ifade etme ve diğer bireylerle sağlıklı ilişkiler kurma yeteneklerini içerir. Bowlby'nin bağlanma kuramına göre, erken dönemlerde kurulan güvenli bağlanma ilişkileri, bireyin yaşam boyu sürecek sosyal ve duygusal sağlığının temelini oluşturur (Bowlby, 1988).

Gelişimsel süreçte çevresel faktörlerin rolü büyüktür. Bronfenbrenner'in ekolojik sistemler kuramı, ailenin, okulun, toplumsal normların ve politikaların çocuk gelişimini nasıl etkilediğini vurgulamaktadır (Bronfenbrenner, 1979). Günümüzde, teknolojinin artan etkisiyle birlikte dijital medyanın çocuk gelişimi üzerindeki olumlu ve olumsuz etkileri de tartışılmaktadır (Livingstone ve Smith, 2020).

Çocuk gelişimi, bireysel farklılıkları göz önünde bulundurarak çocukların potansiyellerini gerçekleştirmelerine olanak tanıyacak bir anlayış geliştirmeyi gerektirir. Bu nedenle, ailelerin, eğitimcilerin ve politikacıların iş birliği içinde hareket etmeleri önem taşımaktadır.

1.2.1. Çocuk İhmali ve İstismar Türleri

Çocuk ihmali ve istismarı, çocuğun fiziksel, duygusal, sosyal ya da bilişsel gelişimini olumsuz etkileyen, kasıtlı ya da ihmalkâr davranışların tümünü kapsayan bir kavramdır. Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ), bu durumu fiziksel, duygusal, cinsel istismar ve ihmal olmak üzere dört ana başlık altında sınıflandırmıştır (WHO, 2023). Her biri çocuk üzerinde farklı şekillerde etkiler bırakabilir ve bu etkiler genellikle yaşam boyu sürebilir.

1.2.1.1. Fiziksel İstismar

Fiziksel istismar, çocuğa kasıtlı olarak fiziksel zarar verilmesini içerir. Dayak, tokat, yanma, sarsılma, boğulma ya da başka bir şekilde çocuğa şiddet uygulanması fiziksel istismara örnek teşkil eder. Bu tür istismar, çocuğun vücudunda morluklar, kırıklar, yanıklar gibi belirgin fiziksel yaralanmalara yol açabilir. Ancak bunun ötesinde, çocuğun gelişim sürecinde travmatik etkiler yaratabilir. Fiziksel istismara maruz kalan çocuklarda davranışsal bozukluklar, öğrenme güçlükleri ve duygusal sorunlar daha sık gözlemlenir (Gilbert vd., 2021).

1.2.1.2. Duygusal İstismar

Duygusal istismar, çocuğun duygusal ihtiyaçlarının ihmal edilmesi, sürekli eleştirilmesi, aşağılanması veya korkutulması şeklinde ortaya çıkar. Çocuğa sevgi ve destekten mahrum bir ortam sağlanması da duygusal istismar kapsamına girer. Bu tür istismar, çocuğun benlik saygısını zedeler, kendine güvenini azaltır ve duygusal olarak izole olmasına neden olabilir. Uzun vadede, depresyon, anksiyete bozukluğu, düşük özsaygı ve sosyal çekingenlik gibi psikolojik sorunlara yol açabilir (Norman vd., 2020).

1.2.1.3. Cinsel İstismar

Cinsel istismar, çocuğun rızası olmadan veya çocuğun rıza verecek olgunlukta olmadığı durumlarda, bir yetişkin ya da daha büyük bir çocuk tarafından cinsel içerikli davranışlara maruz bırakılmasıdır. Bu davranışlar fiziksel temas içerebileceği gibi (örneğin, dokunma, cinsel saldırı), çocuğun pornografik materyale maruz bırakılması

gibi dolaylı yollarla da gerçekleşebilir. Cinsel istismarın etkileri, çocuğun psikolojik ve duygusal sağlığı üzerinde derin izler bırakabilir. Travma sonrası stres bozukluğu (TSSB), düşük özsaygı, cinsel kimlik sorunları ve sosyal ilişkilerde ciddi zorluklar bu etkiler arasında yer alır (Pereda vd., 2022).

1.2.1.4. İhmal

Çocuk ihmali, çocuğun fiziksel, duygusal veya eğitimsel ihtiyaçlarının sürekli bir şekilde göz ardı edilmesidir. İhmal, çocuğun yeterli beslenme, barınma, sağlık hizmeti veya duygusal destek gibi temel gereksinimlerinin karşılanmamasıyla ortaya çıkar. İhmal, çocuğun gelişiminde ciddi aksamalar yaratabilir. Bu durum, fiziksel sağlık sorunlarına, bilişsel geriliğe, düşük akademik başarıya ve sosyal uyum problemlerine yol açabilir (Norman vd., 2020).

1.2.1.5. Dijital İstismar

Teknolojinin yaygınlaşmasıyla birlikte dijital istismar da çocuk istismarının bir alt türü olarak ortaya çıkmıştır. Çocuğun çevrimiçi ortamda siber zorbalığa maruz kalması, uygunsuz içeriklerle karşılaşması ya da mahremiyetinin ihlal edilmesi dijital istismar kapsamına girer. Dijital istismar, çocuklarda sosyal izolasyon, anksiyete, depresyon ve güvensizlik gibi duygusal sonuçlar doğurabilir. Ayrıca, erken yaşta teknolojiyle sağlıksız bir ilişki geliştirilmesine neden olabilir (Livingstone ve Smith, 2020).

1.2.2. Çocuk Koruma Politikaları

Çocuk koruma politikaları, çocukların fiziksel, duygusal, sosyal ve bilişsel gelişimlerini güvence altına almak ve her türlü ihmal ve istismara karşı koruma sağlamak amacıyla geliştirilen düzenlemeler ve uygulamaları ifade eder. Bu politikalar, çocuk haklarını korumayı, çocuklara güvenli bir çevre sunmayı ve toplumsal refahı artırmayı hedefler (UNICEF, 2023).

Çocuk Haklarının Korunması

Çocuk koruma politikalarının temelinde, Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi (1989) yer alır. Bu sözleşme, çocukların yaşama, gelişme, korunma ve katılım hakkına sahip olduğunu vurgular. Üye devletlerin bu sözleşme doğrultusunda

çocuklara yönelik yasal ve sosyal koruma mekanizmaları oluşturmaları zorunludur (UN, 1989).

Erken Müdahale ve Önleyici Programlar

Çocuk koruma politikaları, çocukların istismar ve ihmalden korunması için erken müdahale programlarını teşvik eder. Risk altındaki ailelere yönelik destek hizmetleri, ebeveyn eğitimi ve rehberlik gibi önlemler, istismar ve ihmalin önlenmesinde kritik rol oynar (Gilbert, 2009).

Çocuk Refahı Hizmetleri

Koruyucu aile, evlat edinme ve çocuk yuvası gibi çocuk refahı hizmetleri, çocukların güvenli bir çevrede büyümelerini sağlamayı amaçlar. Bu hizmetlerin amacı, çocuğun temel ihtiyaçlarının karşılanması ve sağlıklı gelişiminin desteklenmesidir (Gilbert vd., 2021).

Eğitim ve Farkındalık Kampanyaları

Toplumda çocuk hakları konusunda farkındalığın artırılması, çocukların korunmasında önemli bir unsurdur. Çocuk koruma politikaları kapsamında okullarda verilen eğitimler, medya kampanyaları ve sivil toplum kuruluşlarının projeleri, çocuk istismarını önlemede etkili araçlar arasında yer alır (Livingstone ve Smith, 2020).

Çocuklara Yönelik Özel Yargı Sistemleri

Çocuk koruma politikaları, çocuk adalet sisteminin çocuğun üstün yararını gözetmesini sağlar. Bu bağlamda, çocukların istismar durumlarında adil ve destekleyici bir yargı süreciyle karşılaşmaları sağlanır. Ayrıca, mağdur çocuklara yönelik psikososyal destek mekanizmaları geliştirilmiştir (Pereda vd., 2022).

Dijital Güvenlik Politikaları

Teknolojinin artmasıyla çocukların çevrimiçi ortamda karşılaşabileceği riskleri azaltmayı hedefleyen dijital güvenlik politikaları, modern çocuk koruma yaklaşımlarının önemli bir parçasıdır. Siber zorbalık, çevrimiçi istismar ve mahremiyet ihlali gibi konularda çocuklara yönelik bilinçlendirme ve koruyucu düzenlemeler bu alanda öne çıkar (Livingstone ve Smith, 2020).

Çok Disiplinli İş Birliği

Çocuk koruma politikalarının etkinliği, sağlık, eğitim, sosyal hizmetler ve hukuk gibi farklı sektörlerin iş birliğine dayanır. Bu tür çok disiplinli yaklaşımlar, çocukların ihtiyaçlarına bütüncül bir şekilde yanıt verilmesini sağlar (Gilbert vd., 2021).

1.2.2.1. Ulusal Çocuk Koruma Politikaları

Türkiye, çocukların fiziksel, duygusal, sosyal ve bilişsel gelişimini desteklemek ve onları her türlü istismar ve ihmalden korumak amacıyla çeşitli ulusal politikalar ve uygulamalar geliştirmiştir. Bu politikalar, Anayasa, Çocuk Koruma Kanunu ve diğer yasal düzenlemeler ile uluslararası sözleşmelerin bir araya getirilmesiyle şekillenmiştir.

Anayasa ve Hukuki Temeller

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası'nın 41. maddesi, aileyi ve çocukları koruma yükümlülüğünü devlete vermektedir. Ayrıca, 90. madde gereği, Türkiye'nin taraf olduğu uluslararası sözleşmeler iç hukukun bir parçası olarak kabul edilir ve çocuk hakları konusundaki uluslararası düzenlemeler bu kapsamda uygulanır (T.C. Anayasası, 1982).

Çocuk Koruma Kanunu (2005)

Çocuk Koruma Kanunu, risk altındaki çocukların korunması ve ihtiyaçlarının karşılanması için temel çerçeveyi sunar. Kanunda çocuklar için koruyucu ve destekleyici tedbirler belirlenmiş; eğitim, bakım, sağlık, danışmanlık ve barınma hizmetleri ile çocuğun üstün yararı gözetilmiştir (5395 Sayılı Kanun, 2005).

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı Çalışmaları

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, Türkiye'de çocuk koruma politikalarının uygulanmasından sorumlu ana kurumdur. Bakanlık, risk altındaki çocuklar için koruyucu aile, evlat edinme, bakım ve sosyal destek hizmetleri sunmaktadır. Çocuk Hizmetleri Genel Müdürlüğü, çocuklara yönelik bakım merkezlerini denetlemekte ve rehberlik etmektedir (ASHB, 2023).

Ulusal Çocuk Hakları Strateji Belgesi ve Eylem Planı (2023-2027)

Türkiye, çocuk haklarının korunması için 2023-2027 dönemini kapsayan bir strateji belgesi hazırlamıştır. Bu plan, çocukların sosyal, eğitimsel ve sağlık alanlarında haklarını güçlendirmeyi ve çocuklara yönelik istismar ile mücadeleyi önceliklendirmektedir. Özellikle dijital ortamda çocuk güvenliği, çocuk işçiliğinin önlenmesi ve dezavantajlı gruplara yönelik özel politikalar geliştirilmiştir (Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı, 2023).

Çocuk İşçiliği ile Mücadele

Türkiye, çocuk işçiliği ile mücadelede önemli adımlar atmıştır. "2023 Çocuk İşçiliği ile Mücadele Ulusal Programı" kapsamında, tarım ve sanayi sektörlerinde çalışan çocukların eğitim sistemine entegrasyonu ve ailelerin sosyal desteklerle güçlendirilmesi hedeflenmiştir (Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, 2023).

Çocuk Adalet Sistemi

Çocuk Adalet Sistemi, suça sürüklenen çocukların rehabilitasyonuna yönelik olarak yapılandırılmıştır. Çocuk mahkemeleri ve çocuk izleme merkezleri, çocukların hukuki süreçlerde mağduriyetlerini en aza indirmeyi ve onları topluma yeniden kazandırmayı amaçlamaktadır. Ayrıca, Adalet Bakanlığı'nın yürüttüğü projeler kapsamında, çocukların adalet sisteminde korunmasına yönelik yeni düzenlemeler yapılmaktadır (Adalet Bakanlığı, 2023).

Okul Temelli Koruma Programları

Millî Eğitim Bakanlığı (MEB), çocukların güvenli ve destekleyici bir eğitim ortamında bulunmalarını sağlamak amacıyla çeşitli projeler yürütmektedir. "Güvenli Okul Projesi" ve "Rehberlik Hizmetleri" programları, çocukların duygusal, sosyal ve akademik gelişimlerini desteklerken, olası istismar ve ihmal durumlarına karşı önlemler alınmasını hedeflemektedir (MEB, 2023).

Çocuklara Yönelik Sağlık Hizmetleri

Sağlık Bakanlığı, çocukların fiziksel ve zihinsel sağlıklarını desteklemek için "Sağlıklı Hayat Merkezleri" ve "Erken Çocukluk Gelişimi Programları"

yürütmektedir. Ayrıca, çocukluk çağı aşı programları ve beslenme destekleri ile çocuk sağlığını koruma odaklı çalışmalar yapılmaktadır (Sağlık Bakanlığı, 2023).

Dijital Güvenlik ve Çevrimiçi Koruma

Teknolojinin yaygınlaşmasıyla birlikte Türkiye, dijital ortamda çocuk güvenliğini sağlamak için özel politikalar geliştirmiştir. Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK), “Güvenli İnternet Hizmeti” ile çocukların zararlı içeriklere erişimini önlemekte ve ebeveynlerin bilinçlendirilmesi için farkındalık kampanyaları düzenlemektedir (BTK, 2023).

Sivil Toplum Kuruluşlarının Rolü

Türkiye’de birçok sivil toplum kuruluşu (STK), çocuk haklarının korunması ve istismarın önlenmesi için faaliyet yürütmektedir. Türkiye Korunmaya Muhtaç Çocuklar Vakfı (Koruncuk), Anne Çocuk Eğitim Vakfı (AÇEV) ve UNICEF Türkiye gibi kuruluşlar hem çocuklara doğrudan destek sağlamakta hem de toplumun bilinçlenmesine katkıda bulunmaktadır.

Türkiye’de çocuk koruma politikaları, uluslararası normlarla uyumlu bir şekilde geliştirilmiş ve çocukların güvenliğini sağlamayı amaçlayan geniş bir çerçeveye sahiptir. Ancak, bu politikaların etkin uygulanabilmesi için kurumlar arası iş birliği, toplumsal farkındalık ve denetim süreçlerinin güçlendirilmesi gereklidir. Çocuğun üstün yararı ilkesi çerçevesinde hareket edilmesi, çocukların haklarına saygı duyulan bir toplum inşa etmenin temel taşıdır.

1.2.2.2. Uluslararası Çocuk Koruma Politikaları

Uluslararası çocuk koruma politikaları, çocuk haklarının evrensel düzeyde korunmasını, çocukların sağlıklı gelişimini ve istismara karşı güvence altına alınmasını hedefler. Bu politikalar, ülkeler arası iş birliği, yasal düzenlemeler, protokoller ve uluslararası kuruluşların öncülüğünde şekillenmiştir.

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi (UNCRC)

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi, 1989 yılında kabul edilmiş ve çocuk hakları konusunda en kapsamlı uluslararası belge olmuştur. 54 maddeden oluşan bu sözleşme, tüm çocukların yaşama, gelişim, korunma ve katılım haklarına sahip

olduğunu belirtir. Sözleşme, çocuk istismarını önlemek, çocukların eğitim, sağlık ve sosyal refahını sağlamak için devletlerin yükümlülüklerini tanımlar (United Nations, 1989).

Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) – Çocuk İşçiliğiyle Mücadele

ILO, çocuk işçiliğiyle mücadelede lider bir kuruluş olarak öne çıkar. 182 Sayılı Sözleşme (En Kötü Biçimlerdeki Çocuk İşçiliğinin Yasaklanması ve Ortadan Kaldırılması) ve 138 Sayılı Sözleşme (Çalışma Yaşı) gibi düzenlemeler, çocukların ağır işlerde çalıştırılmasını ve eğitim haklarından mahrum bırakılmasını önlemeyi hedefler (International Labour Organization, 2023).

Dünya Sağlık Örgütü (WHO) – Çocuk İstismarı ve İhmaliyle Mücadele

Dünya Sağlık Örgütü, çocuk istismarının küresel bir halk sağlığı sorunu olduğunu vurgular ve üye ülkelerle iş birliği yaparak rehberler hazırlar. WHO'nun "INSPIRE: Çocuklara Yönelik Şiddeti Önlemek İçin Yedi Strateji" raporu, çocuklara yönelik şiddeti azaltmada etkili yaklaşımlar sunar. Bu stratejiler arasında yasal düzenlemelerin güçlendirilmesi, sosyal normların değiştirilmesi ve aile destek programlarının yaygınlaştırılması yer alır (WHO, 2023).

UNICEF – Çocuk Koruma Programları

UNICEF, çocuk haklarının korunması ve çocuk istismarının önlenmesi için dünya genelinde kapsamlı programlar yürütmektedir. Özellikle savaş, göç ve doğal afet gibi kriz durumlarında çocukların korunmasına odaklanan UNICEF, aile temelli bakım modellerini teşvik ederek çocukların kurumlarda büyümesini azaltmayı hedefler (UNICEF, 2023).

Avrupa Birliği Çocuk Hakları Stratejisi (2021-2024)

Avrupa Birliği, çocukların haklarını korumak ve yaşam kalitelerini artırmak için "Çocuk Hakları Stratejisi"ni uygulamaya koymuştur. Bu strateji; dijital çağda çocuk güvenliği, eğitimde eşitlik, çocuk yoksulluğunun azaltılması ve dezavantajlı gruplara yönelik özel politikalar geliştirilmesini içerir (European Commission, 2021).

Göçmen ve Mülteci Çocukların Korunması

Göçmen ve mülteci çocuklar, uluslararası çocuk koruma politikalarında özel bir öneme sahiptir. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNHCR), göçmen çocukların eğitim, sağlık ve güvenlik ihtiyaçlarını karşılamak için ülkelerle iş birliği yapar. “No Lost Generation” (Kaybolmuş Nesil Yok) girişimi, savaş ve kriz bölgelerinden gelen çocukların korunmasını amaçlar (UNHCR, 2023).

Çocukların Dijital Dünyada Korunması

Teknolojinin yaygınlaşmasıyla, çocukların dijital ortamda karşılaştığı riskler artmıştır. OECD, çocukların çevrimiçi güvenliğini sağlamak için dijital politika rehberleri hazırlamaktadır. Ayrıca, INTERPOL ve Europol gibi kuruluşlar, çocukların çevrimiçi cinsel istismarını önlemek amacıyla uluslararası düzeyde çalışmalar yürütmektedir (OECD, 2022).

Çocuklara Yönelik Şiddetle Mücadelede Çok Taraflı Anlaşmalar

Çocuklara yönelik şiddeti önlemeye yönelik uluslararası girişimlerin çoğu, çok taraflı iş birliğine dayalıdır. "Çocuklara Yönelik Her Türlü Şiddetin Önlenmesi için Küresel Ortaklık" (Global Partnership to End Violence Against Children) gibi inisiyatifler, hükümetleri, STK'ları ve özel sektörü bir araya getirerek çocuk istismarını önlemede etkili politikalar geliştirmektedir (Global Partnership, 2023).

Uluslararası çocuk koruma politikaları, çocuk haklarının korunması için küresel bir dayanışmayı gerektirir. Bu politikaların etkin bir şekilde uygulanması, devletlerin yasal düzenlemeleri hayata geçirmesi, uluslararası kuruluşların destek sağlaması ve toplumların bilinçlendirilmesiyle mümkündür. Çocukların üstün yararı ilkesine dayalı olarak hareket edilmesi, gelecek nesillerin güvenli ve sağlıklı bir ortamda büyümesi için temel bir gerekliliktir.

1.3. Beden Eğitimi

Beden eğitimi; bireylerin fiziksel kapasitelerini geliştirme, sağlıklı yaşam alışkanlıkları kazandırma ve sosyal davranışları teşvik etme amacı güden planlı bir eğitim sürecidir. Eğitim sisteminin ayrılmaz bir parçası olan beden eğitimi, çocukların motor becerilerinin gelişmesini sağlar ve onların psikososyal gelişimine katkıda bulunur

(Silverman ve Mercier, 2015). Bu eğitim süreci, çocukların spor kültürü ile tanışmalarında ve sağlıklı yaşam bilinci kazanmalarında temel rol oynar.

Beden eğitimi, bireylerin fiziksel, bilişsel, duygusal ve sosyal gelişimini desteklemeyi amaçlayan sistemli bir öğretim sürecidir. Bu süreç, öğrencilerin yaşam boyu fiziksel aktiviteye katılım alışkanlıkları geliştirmelerine katkı sağlar. Fiziksel aktivite yoluyla hareket becerileri, motor gelişim, fiziksel uygunluk, sağlıklı yaşam davranışları, iş birliği, liderlik ve etik değerler kazandırmak beden eğitiminin temel hedefleri arasındadır (Demirhan, 2003; Yıldırım, 2005).

Modern beden eğitimi anlayışı, yalnızca sportif performans değil, aynı zamanda sağlıklı yaşam biçimi, bireysel sorumluluk, sosyal gelişim ve özgüven kazandırmayı hedefler. Özellikle çocukluk ve ergenlik döneminde beden eğitimi dersleri, öğrencilerin psiko-motor gelişimi açısından kritik öneme sahiptir (Bailey, 2006). Beden eğitimi yoluyla çocukların özgüven, disiplin, ekip çalışması ve empati gibi sosyal beceriler geliştirmeleri de mümkündür (Pühse ve Gerber, 2005).

Ayrıca beden eğitimi, bireylerin stresle başa çıkma, problem çözme ve hedef koyma gibi yaşam becerilerini geliştirmelerine olanak sağlar. Bu bağlamda beden eğitimi öğretmenlerinin pedagojik formasyonlarının güçlü olması, çocukların eğitsel kazanımları açısından oldukça önemlidir.

1.4. Özel Beden Eğitimi

“Özel beden eğitimi” kavramı, kamuya ait okullar ve spor tesisleri dışında, özel girişimle kurulmuş spor merkezlerinde çocuklara ve gençlere sunulan fiziksel aktivite, spor ve eğitsel beden eğitimi hizmetlerini kapsar. Bu alan; özel spor salonları, yüzme okulları, jimnastik merkezleri, futbol akademileri ve benzeri yapıları içermektedir. Söz konusu tesislerde uygulanan programlar çoğunlukla ücretli, bireysel odaklı ve hedefe yönelik olup, eğitmen ya da antrenör eşliğinde yürütülmektedir (Karagün, 2021). Bu kurumlar, esneklik ve bireysel ihtiyaçlara uygunluk gibi avantajlar sunarken, denetim ve standart eksiklikleri nedeniyle çeşitli riskleri de beraberinde getirebilir. Özellikle çocuklarla çalışan antrenörlerin niteliklerinin yeterince kontrol edilmemesi, çocukların fiziksel veya psikolojik zarar görmesine neden olabilmektedir (David, 2020). Bu nedenle özel beden eğitimi hizmeti sunan kuruluşlarda çalışan personelin pedagojik bilgiye, çocuk koruma ilkelerine ve etik sorumluluklara sahip olması kritik önem

taşımaktadır. Ayrıca özel tesislerde verilen beden eğitimi hizmetlerinin, çocuğun sosyal çevresinden etkilenme derecesi, ailelerin ekonomik düzeyi ve tesislerin fiziksel koşulları gibi birçok değişkenden etkilendiği görülmektedir (Bailey vd., 2029). Bu da kamusal eşitliğe dayalı fırsatlar yaratmada sınırlılık oluşturabilmektedir. Ancak bütün bu yapıların ortak noktası, çocukların fiziksel etkinlik yoluyla gelişimlerini destekleme hedefidir. Bu noktada hem okul temelli hem özel tesislerde yürütülen beden eğitimi uygulamaları, çocukların spora yönelimlerini ve sporla kurdukları ilişkileri doğrudan şekillendirmektedir.

Bu bağlamda, çocukların gerek beden eğitimi gerekse serbest zaman etkinlikleri aracılığıyla yönlendirildikleri spor kavramının temel boyutlarını açıklamak, sürecin pedagojik ve gelişimsel temellerini anlamak açısından büyük önem taşımaktadır.

1.5. Spor

Spor, bireylerin fiziksel, zihinsel ve sosyal gelişimini destekleyen, genellikle belirli kurallar çerçevesinde yapılan rekabetçi ya da eğlence odaklı fiziksel aktiviteler bütünü olarak tanımlanabilir. Bu aktiviteler bireylerin fiziksel sağlıklarını koruma ve geliştirme, sosyal etkileşim sağlama, psikolojik dayanıklılık kazanma ve kişisel becerilerini geliştirme açısından önemli bir rol oynar (Coakley, 2021). Aynı zamanda, spor yalnızca bireysel faydalarla sınırlı kalmaz; toplumsal uyum, kültürel kimlik ve ulusal bilinç oluşturma gibi daha geniş etkilere de sahiptir (Giulianotti, 2016). Sporun tanımı ve kapsamı zamanla değişim göstermiştir. Geleneksel olarak spor, fiziksel performans merkeze alan bir etkinlik olarak görülse de günümüzde sporun tanımı, zihinsel ve elektronik sporları da içerecek şekilde genişletilmiştir. Bu durum, teknolojinin ve dijitalleşmenin spor alanındaki etkisini artırdığına işaret eder. Özellikle genç nesillerin spora katılımını artırmak ve onların ilgisini çekmek amacıyla e-spor gibi yeni türler popülerlik kazanmıştır (Jenny vd., 2017).

Çocuklar için spor, eğlence, öğrenme ve sosyalleşme gibi değerlerin öne çıktığı bir alan olmalıdır. Ancak kazanma odaklı spor anlayışı, özellikle performans sporunda, çocuklar üzerinde fiziksel ve psikolojik baskılar yaratabilir. Çocukların gelişim seviyeleri ve yetenekleri göz önüne alınmadan, kazanmaya zorlanmaları sonucu sakatlıklar, yaralanmalar, branş veya kulüp değişiklikleri ve hatta sporu bırakma gibi durumlar yaşanabilmektedir (Metin, 2022). Küçük yaşta yaşanan sakatlıklar, ileriye

dönük kalıcı hasarlara neden olabilir ve sporun imajını olumsuz etkileyebilir. Bu nedenle çocuklar için spor, yaşayacakları eğlenceden daha büyük bir anlam taşımamalıdır. Aksi halde, bireylerin spora olan ilgisi azalabilir ve spor, çocuklar üzerinde istenmeyen etkiler yaratabilir.

Spor, çocukların sadece fiziksel gelişimlerini değil, aynı zamanda duygusal, sosyal ve bilişsel gelişimlerini de destekleyen önemli bir yapı taşıdır. Düzenli olarak spor yapan çocuklarda özgüvenin arttığı, iletişim becerilerinin geliştiği ve stresle başa çıkma düzeylerinin daha yüksek olduğu araştırmalarla ortaya konmuştur (Fraser-Thomas vd., 2005). Spor etkinlikleri, çocukların disiplinli çalışma, kurallara uyma, hedef belirleme ve bu hedefe ulaşmak için çaba sarf etme gibi yaşam boyu gerekli olan becerileri edinmelerine katkı sağlar.

Çocuklar için spor, aynı zamanda sosyal bir öğrenme ortamıdır. Takım sporları aracılığıyla iş birliği, liderlik, empati ve çatışma çözme gibi sosyal beceriler geliştirilebilir. Bu süreçte, antrenörler ve eğitimciler yalnızca teknik beceri kazandıran kişiler değil, aynı zamanda rol modeller olarak da önemli bir sorumluluk üstlenirler (Gould & Carson, 2008). Ancak spor ortamlarında çocukların fiziksel ve psikolojik bütünlüklerinin korunması da en az gelişimleri kadar önemlidir. Bu nedenle çocuklarla çalışan spor personelinin pedagojik donanımına, çocuk hakları bilgisine ve etik farkındalığa sahip olması gerekir. Sonuç olarak spor, çocukların çok yönlü gelişimi için bir araç olmakla birlikte, uygun planlama ve çocuk koruma ilkeleri çerçevesinde yapılandırıldığında gerçekten etkili ve güvenli bir eğitim alanı hâline gelir. Bu nedenle, çocuk sporunun yönetimi, yalnızca fiziksel aktiviteye değil; çocuk güvenliğine, sağlığına ve duygusal ihtiyaçlarına da odaklanmalıdır.

Çocukların sporla ilk temas ettikleri ortamlar genellikle beden eğitimi dersleri, okul dışı kurslar ya da özel spor kulüpleridir. Bu ortamlarda çocukların gelişimini yönlendiren, onları hem fiziksel hem de sosyal olarak destekleyen en önemli aktörlerden biri antrenörlerdir.

1.6. Antrenör ve Çocuk

Antrenör, bireylerin veya takımların fiziksel, teknik, taktik ve zihinsel becerilerini geliştirmek amacıyla eğitim, yönlendirme ve motivasyon sağlayan bir profesyonel olarak tanımlanabilir. Antrenörlük, yalnızca sporcu performansını

artırmayı değil, aynı zamanda sporcuların etik değerler kazanmasını, sağlıklı yaşam alışkanlıkları geliştirmesini ve kişisel gelişimlerini desteklemeyi de kapsar (Côté & Gilbert, 2009). Antrenörler, sporcuların bireysel ihtiyaçlarına uygun eğitim programları oluşturarak onların potansiyellerini en üst düzeye çıkarmayı hedefler.

Antrenörlük mesleği, bireyin bilgi birikimi, liderlik becerileri, iletişim yetenekleri ve problem çözme kapasitesini etkin bir şekilde birleştirmesini gerektirir. Bir antrenörün temel rolleri arasında teknik öğretim, motivasyon sağlama, risk yönetimi ve sporcuların fiziksel ve psikolojik sağlığını koruma gibi görevler bulunur (Jones vd., 2018). Özellikle çocuklarla çalışan antrenörlerin rolü daha da hassas ve kapsamlıdır. Çünkü bu yaş grubunda fiziksel gelişimle birlikte duygusal ve bilişsel gelişim de devam etmektedir. Bu nedenle antrenörlerin iletişim becerileri güçlü, gelişimsel özellikler konusunda bilgili ve çocuk haklarına duyarlı olması beklenmektedir (Gilbert & Trudel, 2001). Ayrıca spor ortamlarının güvenli, kapsayıcı ve destekleyici olmasında da antrenörlerin belirleyici bir rolü vardır. Nitelikli bir çocuk antrenörü; sadece başarıya odaklanan değil, çocukların sporu sevmelerini, sağlıklı alışkanlıklar geliştirmelerini ve olumlu benlik algısı kazanmalarını hedefleyen bir yaklaşımı benimsemelidir (Lyle, 2002).

Çocuk sporcularla çalışan antrenörlerin pedagojik bilgi ve becerilere sahip olması önemlidir. Çocukların gelişim dönemleri göz önüne alındığında, antrenörlerin yaklaşımı onların sporla olan bağı, motivasyonunu ve gelecekteki davranışlarını doğrudan etkileyebilir (Horn, 2008). Antrenör-çocuk ilişkisi güven temelli olmalı ve çocuğun hem fiziksel hem duygusal bütünlüğünü gözetmelidir. Çocukların fiziksel, duygusal ve zihinsel gelişim seviyelerine uygun antrenman programları hazırlamaları, onların spordan keyif almasını sağlamak ve uzun vadede spora bağlılıklarını artırmak açısından kritik bir rol oynar (Lloyd & Oliver, 2021). Bununla birlikte, antrenörlerin çocuklara yönelik koruyucu yaklaşımlar benimsemesi ve kazanma baskısından ziyade sporun eğlenceli ve öğretici yönlerini ön plana çıkarması gerekir. Aksi takdirde, sporcular fiziksel ve psikolojik zararlar görebilir; bu durum, spordan erken yaşta kopmalara neden olabilir (Metin, 2022).

Antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, özellikle son yıllarda daha fazla önem kazanmıştır. Çocuk sporcuların fiziksel, duygusal veya sosyal açıdan zarara uğramaması için antrenörlerin etik davranış ilkelerini benimsemeleri ve güvenli bir

spor ortamı sağlamaları gerekmektedir (Gould vd., 2020). Türkiye bağlamında da Gençlik ve Spor Bakanlığı, antrenör eğitim programlarında çocuk koruma politikalarını vurgulamakta ve bu alanda farkındalık oluşturmaya amaçlamaktadır (GSGM, 2022).

1.7. Sporda Çocuk Koruma Uygulamaları

Sporda çocuk koruma, yalnızca yasal düzenlemeleri değil, aynı zamanda çocukların fiziksel, duygusal ve sosyal güvenliğini sağlayacak bütüncül önleyici stratejileri kapsayan bir anlayışı ifade eder (Metin vd., 2023). Sporda çocuk koruma uygulamaları, çocuk sporcuların fiziksel, psikolojik ve duygusal güvenliğini sağlamak amacıyla geliştirilen politika, yöntem ve stratejiler bütünü olarak tanımlanabilir. Bu uygulamalar, çocukların spor ortamlarında zarara uğrama riskini en aza indirmeyi, güvenli bir gelişim ortamı sağlamayı ve onların spor yoluyla olumlu deneyimler kazanmalarını hedefler. Sporda çocuk koruma, özellikle antrenörlerin, yöneticilerin ve spor kurumlarının sorumluluğunda önemli bir yer tutar (Acar, 2024).

Türkiye’de çocuk koruma uygulamaları, Gençlik ve Spor Bakanlığı ile çeşitli federasyonların öncülüğünde yürütülmektedir. Bu bağlamda, “Çocuk Dostu Spor Ortamları” oluşturulması amacıyla çeşitli eğitim ve denetim faaliyetleri hayata geçirilmiştir. Özellikle antrenörlerin çocuk gelişimi, iletişim ve etik konularında bilinçlendirilmesi önem taşımaktadır (Gençlik ve Spor Bakanlığı, 2022).

Çocuk koruma uygulamaları, yalnızca fiziksel güvenliği değil, aynı zamanda çocukların duygusal refahını da kapsar. Çocukların gelişim düzeylerine uygun olmayan antrenmanlar veya kazanma odaklı baskılar hem kısa vadede hem de uzun vadede olumsuz etkiler yaratabilir. Örneğin, erken yaşta yaşanan fiziksel sakatlıklar veya psikolojik travmalar, çocukların sporla ilişkisini kesmesine neden olabilir (Kurt, 2019).

Metin (2022), Türkiye’de çocuk sporcular için geliştirilen koruma programlarını değerlendirdiği çalışmasında, mevcut uygulamaların çocukların ihtiyaçlarına yeterince yanıt veremediğini ve antrenörlerin bu konuda daha kapsamlı bir eğitim alması gerektiğini vurgulamıştır. Bu çalışma, sporda çocuk koruma politikalarının güçlendirilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Eğitim ve farkındalık çalışmaları, çocuk koruma uygulamalarının etkili bir şekilde hayata geçirilmesinde kritik bir rol oynar. Türkiye'de yapılan araştırmalar, antrenörlerin büyük bir kısmının çocuk koruma konusunda bilgi sahibi olmadığını, ancak bu konuda eğitim almaya açık olduklarını göstermektedir (Küçük vd., 2016). Uluslararası düzeyde ise çocuk koruma politikaları, Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi ve Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nin sporcu refahına yönelik rehber ilkeleri çerçevesinde şekillenmektedir. Türkiye'de bu uluslararası standartlarla uyumlu politikaların uygulanması, çocuk sporcuların haklarını ve güvenliğini garanti altına almak açısından önemlidir (Şahin, 2021).

1.8. Sporda Çocuk Koruma Programının Gerekliliği ve Önemi

Spor, çocukların fiziksel gelişimini destekleyen, sosyalleşmelerine katkı sunan ve özgüvenlerini artıran önemli bir yaşam alanıdır. Ancak bu pozitif etkilerin ortaya çıkabilmesi, çocuğun fiziksel, duygusal ve psikolojik olarak güvenli bir spor ortamında bulunmasına bağlıdır. Çocuklar, gelişimsel olarak savunmasız olduklarından, spor ortamları hem gelişim fırsatları hem de istismar riski taşıyan alanlar olabilir (Brackenridge, 2001). Bu nedenle sporda çocuk koruma, yalnızca etik bir zorunluluk değil, aynı zamanda gelişimi destekleyen bir temel güvenlik politikasıdır.

Sporda çocuk koruma, çocukların fiziksel, duygusal ve cinsel istismara karşı korunması, güvenli bir spor ortamında bulunmalarının sağlanmasıdır. Özellikle özel spor tesislerinde denetimin sınırlı olması, çocukların suistimale daha açık hale gelmesine neden olabilir. Bu nedenle çocuk koruma programlarının geliştirilmesi ve antrenörlerin bu programlar konusunda eğitilmesi zorunludur (Brackenridge, 2001). Uluslararası düzeyde birçok spor federasyonu ve organizasyon, çocuk koruma ilkelerini benimsemiş ve bu konuda zorunlu eğitimleri devreye almıştır (IOC, 2016).

Uluslararası alanda özellikle UNICEF, IOC (Uluslararası Olimpiyat Komitesi) ve Safe Sport gibi oluşumlar, çocukların spor alanlarında korunmasına yönelik çerçeveler geliştirmiştir. IOC'un 2016'da yayınladığı "Consensus Statement: Harassment and Abuse in Sport" belgesi, sporun tüm seviyelerinde çocukların korunması gerektiğini açıkça ortaya koymuştur (Mountjoy vd., 2016).

Avrupa'da özellikle İngiltere, Almanya ve Hollanda'da çocuk koruma politikaları kulüpler düzeyinde zorunlu hâle getirilmiştir. İngiltere'deki Child

Protection in Sport Unit (CPSU) bu alanda öncü bir yapıdır. Türkiye’de ise bu konuda henüz sistematik ve yasal çerçevede zorunlu hale gelmiş standart bir uygulama bulunmamaktadır. Spor kulüplerinin büyük çoğunluğunda çocuk koruma eğitimi almış personel bulunmamakta; mevcut uygulamalar antrenörün bireysel inisiyatifine bağlı kalmaktadır (Gökdemir, 2023).

Sporda çocuk koruma yalnızca çocukları "pasif olarak koruma" değil; onları kendi haklarını bilen, kendini ifade edebilen, bilinçli bireyler olarak destekleme yaklaşımıdır (Lang & Hartill, 2015). Bu nedenle çocukların, spor ortamlarında nasıl davranmaları gerektiğini, neyin "yanlış" ya da "rahatsız edici" olduğunu öğrenmeleri; rahatsız oldukları durumları bildirebilecekleri güvenli bir sistemin varlığı büyük önem taşır. Koruma politikaları hem yetişkinlerin sorumluluklarını hem de çocukların farkındalığını içerecek şekilde tasarlanmalıdır.

2. YÖNTEM

2.1. Araştırmanın Amacı

Bu araştırma, özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterliliklerini değerlendirmeyi hedeflemektedir. Elde edilen bulguların, spor tesislerinde çocuk koruma politikalarının geliştirilmesine katkı sağlayacağı, antrenörlerin farkındalığını artıracığı ve çocukların daha güvenli bir spor ortamında bulunmasını destekleyeceği düşünülmektedir.

2.2. Araştırmanın Önemi

Günümüzde spor, çocukların hem fiziksel hem de sosyal gelişimleri için vazgeçilmez bir unsur haline gelmiştir. Ancak spor aktivitelerinin sağlıklı ve güvenli bir ortamda gerçekleştirilmesi büyük bir öneme sahiptir. Çocukların spora katılımında, antrenörlerin bilgi ve tutumları ile tesislerde uygulanan koruma politikaları, çocukların deneyimlerini doğrudan etkilemektedir. Özellikle özel spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma konusundaki yeterlilikleri, çocukların spor ortamındaki güvenliği açısından belirleyici bir rol oynamaktadır.

2.3. Araştırmanın Varsayımları

Araştırmada, çalışma gurubunu oluşturan İstanbul ilindeki özel beden eğitimi ve spor tesislerinde antrenör olarak görev yapan bireylerin anketteki ifadeleri gerçeğe uygun bir şekilde cevapladıkları varsayılmıştır. Ayrıca çalışmaya katılanların evreni temsil ettiğini dolayısıyla çalışma üzerinden bir genelleme yapılabileceği varsayılmıştır.

2.4. Problem Cümlesi

P1: Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, çeşitli değişkenlere göre istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar var mıdır?

2.5. Araştırmanın Hipotezleri

Araştırmanın hipotezleri aşağıdaki gibi sıralanmıştır;

- H1: Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, cinsiyetlerine bağlı olarak anlamlı farklılık göstermektedir.
- H2: Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, yaşa bağlı olarak anlamlı farklılık göstermektedir.
- H3: Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, aldıkları eğitime bağlı olarak anlamlı farklılık göstermektedir.
- H4: Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, medeni durumuna bağlı olarak anlamlı farklılık göstermektedir.
- H5: Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, hizmet süresine bağlı olarak anlamlı farklılık göstermektedir.
- H6: Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, spor branşlarına bağlı olarak anlamlı farklılık göstermektedir.
- H7: Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin çocuk koruma yeterlilikleri, kademe derecelerine bağlı olarak anlamlı farklılık göstermektedir.

2.6. Araştırmanın Sınırlılıkları

Araştırmanın katılımcıları İstanbul bünyesinde, özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerle ile sınırlandırılmıştır.

2.7. Araştırmanın Modeli

Bu çalışmanın grubunu, İstanbul ilinde özel beden eğitimi ve spor tesislerinde antrenör olarak görev yapan kolayda örnekleme yöntemine göre seçilmiş 301 kişi oluşturmaktadır. Kolayda örnekleme yöntemiyle oluşturulmuştur. Kolayda örnekleme, araştırmacının öğrenmek, keşfetmek veya anlamak istedikleri hakkında bilgi sağlayabileceği kişileri örneklem olarak seçmesidir (Merriam, 2018).

2.8. Araştırmanın Evreni ve Örneklemi

Araştırmanın evrenini İstanbul ilindeki özel beden eğitimi ve spor tesisleri, örneklemini ise antrenör olarak görev yapan 301 kişi oluşturmaktadır. İstanbul'daki özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan toplamda 144 kadın, 157 erkek antrenör kolayda örnekleme yöntemiyle seçilmiştir (Kılıç, 2013).

2.9. Veri Toplama Araçları

Araştırmaya katılan antrenörlerin demografik bilgilerini öğrenmek için araştırmacı tarafından geliştirilen kişisel bilgi formu; antrenörlerin değerlendirmesini ölçmek amacıyla “Sporda Çocuk Koruma Ölçeği” kullanılmıştır.

Sporda Çocuk Koruma Ölçeği (SÇKÖ)

Bu araştırmada veri toplama aracı olarak Bayansaldüz vd. (2021) tarafından geliştirilmiş ve geçerlilik ve güvenilirliği ispatlanmış “Sporda Çocuk Koruma Ölçeği” kullanılmıştır. Anket formu 5’li likert tipinde olup, 1- hiç katılmıyorum ve 5- tamamen katılıyorum şeklindedir. Antrenörlerin çocuk sporcuları korumalarına ilişkin bilgi seviyelerini ölçen 23 maddenin yer aldığı ölçek 3 boyuttan oluşmaktadır. Bu boyutlar;

1. Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar
2. Çıktı Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma
3. Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı

Ankete katılan üyelerin demografik bilgilerine yer verilmiştir. Bunlar; cinsiyet, yaş, eğitim durumu, medeni hal, hizmet süresi, branş ve kademe derecesidir.

2.10. Verilerin Analizi

Çalışma analizinde kullanılan veriler araştırmacı tarafından, İstanbul’da yaşayan ve çalışmaya gönüllü olarak katılmayı kabul eden katılımcılardan (aydınlatılmış onam formunu dolduran) yüz-yüze veri toplama yöntemi kullanılarak elde edilmiştir. Toplanan veriler SPSS-30 ile değerlendirilmiştir. Öncelikle verilerin çarpıklık ve basıklık değerleri incelenerek normal dağılım gösterip göstermediğine bakılmıştır. Kullanılan ölçüm araçlarının Cronbach Alpha iç tutarlık katsayıları hesaplanmıştır. “SÇKÖ” ölçeğinin alt boyut ortalama puanları arasındaki farklılıkları çeşitli değişkenlere göre test etmek için bağımsız örneklemeler için t-test ve ANOVA analizleri yapılmıştır.

3. BULGULAR

3.1. Demografik Özellikler

Çalışmanın bu bölümünde “Sporda Çocuk Koruma Ölçeği”nin ölçek puanlarına ilişkin yapılan çeşitli analiz sonuçlarına ilişkin çizelge ve açıklamaları yer almaktadır.

Tablo 3.1. Katılımcılara İlişkin Demografik Özellikler

Değişkenler		F	%
Cinsiyet	Kadın	144	47.8
	Erkek	157	52.2
	Toplam	301	100
Yaş	Genç	156	51.8
	Orta yaş	126	41.9
	Yaşlı	19	6.3
	Toplam	301	100
Eğitim Durumu	Ön Lisans	45	15
	Lisans	213	70.8
	Lisansüstü	43	14.3
	Toplam	301	100
Medeni Hal	Bekar	215	71.4
	Evli	86	28.6
	Toplam	301	100
Antrenörlük Hizmet Süresi	1-5 yıl	144	47.8
	6-10 yıl	81	26.9
	11-15 yıl	48	15.9
	16 yıl ve üzeri	28	9.3
	Toplam	301	100
Branş	Bireysel	222	73.8
	Takım	79	26.2
	Toplam	301	100
Kademe Derecesi	1. Kademe	107	35.5
	2. Kademe	112	37.2
	3. Kademe	62	20.6
	4. Kademe	12	4
	5. Kademe	8	2.7
	Toplam	301	100

Tablo 3.1.’de araştırmaya katılan katılımcıların demografik özelliklerine ilişkin bilgiler bulunmaktadır. Katılımcıların %47,8’i kadın, %52,2’si erkek olup toplamda 301 kişiden oluşmaktadır. Yaş dağılımına bakıldığında, %51.8’i genç, %41,9’u orta yaş ve %6,3’ü yaşlı kategorisinde yer almaktadır. Eğitim durumu açısından değerlendirildiğinde, katılımcıların %70,8’i lisans mezunu, %15’i ön lisans mezunu ve

%14,3'ü lisansüstü eğitime sahiptir. Medeni durumlarına göre, %71,4'ü bekar ve %28,6'sı evlidir. Antrenörlük hizmet süresi açısından, en büyük grup %47,8 ile 1-5 yıl arasında deneyime sahiptir. Branş dağılımında, katılımcıların %73,8'i bireysel branşlarda, %26,2'si ise takım branşlarında görev yapmaktadır. Kıdem yılı bakımından %52,5'i 1-5 yıl arasında kıdeme sahiptir. Kademe derecelerine bakıldığında ise en fazla katılımcı %35,5'i oranıyla 1. ve 2. kademededir. Bu veriler, katılımcıların demografik yapısını anlamak için önemli bir temel sunmaktadır.

Tablo 3.2. Ölçek Puanlarının Dağılımı (SÇKÖ)

Sporda Çocuk Koruma Ölçeği	Madde Sayısı	n	$\bar{X}$	Ss	Çarpıklık	Basıklık	C. Alfa
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar	15	301	1.41	.34	.462	-.666	.826
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma	6	301	1.44	.42	.663	-.271	.707
Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı	2	301	1.47	.53	1.146	1.414	.483

Tablo 3.2'deki puan dağılımlarına baktığımızda, ölçeğe ait ortalama puanların normal dağılım gösterdiğini söyleyebiliriz. “SÇKÖ”nin ortalama puanlarının dağılımına göre en yüksek puanın “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” (Ort.= 1.47) alt boyutu, en düşük puanın ise “sporda fiziki ve cinsel istismar” (Ort.= 1.41) alt boyutunda olduğu bulunmuştur. Basıklık ve çarpıklık değerleri hesaplandıktan sonra, değerlerin -1.5 ve +1.5 arasında olduğu anlaşılmıştır (Fidell vd., 2013).

Tablo 3.3. Cinsiyet Değişkenine Göre t-testi Analiz Sonuçları

Ölçek ve Alt Boyutları	Cinsiyet	n	$\bar{X}$	Ss	t	p
SÇKÖ Toplam Puan	Kadın	144	1.40	.33	-1.28	.71
	Erkek	157	1.45	.34		
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar	Kadın	144	1.39	.35	-.96	.67
	Erkek	157	1.43	.34		
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma	Kadın	144	1.41	.39	-1.08	.69
	Erkek	157	1.46	.44		
Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı	Kadın	144	1.40	.49	-2.24	.07
	Erkek	157	1.54	.56		

Analiz sonuçları incelendiğinde, katılımcıların “SÇKÖ”nin [$t=-1.28$, $p>0.05$], ortalama puanlarının cinsiyete göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık göstermediği anlaşılmıştır (Tablo 3.3). Erkek katılımcıların tüm alt boyut ortalama puanlarının diğer katılımcıların ortalama puanlarından daha yüksek olduğu bulunmuştur.

Tablo 3.4. Yaş Değişkenine Göre ANOVA Analiz Sonuçları

Ölçek ve Altboyutları	Yaş	n	$\bar{X}$	Ss	F	p	Fark
SÇKÖ Toplam Puan	^A Genç	156	1.35	.33	7.842	.00*	a>b
	^B Orta yaş	126	1.51	.33			
	^C Yaşlı	19	1.38	.35			
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar	^A Genç	156	1.34	.33	7.666	.00*	a>b
	^B Orta yaş	126	1.50	.35			
	^C Yaşlı	19	1.37	.34			
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma	^A Genç	156	1.37	.42	5.793	.00*	a>b
	^B Orta yaş	126	1.53	.38			
	^C Yaşlı	19	1.39	.46			
Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı	^A Genç	156	1.41	.56	2.476	.08	-
	^B Orta yaş	126	1.55	.49			
	^C Yaşlı	19	1.44	.52			

Tablo 3.4’teki ANOVA analiz sonuçları incelendiğinde, katılımcıların “SÇKÖ”nin “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” [$F=2.476$, $p>0.05$] alt boyutunda grupların ortalama puanları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmazken, “sporda fiziki ve cinsel istismar” [$F=7.666$, $p<0.05$] ve “sporda fiziki ve cinsel istismara yönelik önlem alma” [$F=5.793$, $p<0.05$] alt boyut puanları arasında yaş değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık gösterdiği sonucuna ulaşılmıştır. Anlamlı farklılığın olduğu bu alt boyutlarda orta yaşlı katılımcıların ortalama puanları daha yüksektir.

Tablo 3.5. Eğitim Durumu Değişkenine Göre ANOVA Analiz Sonuçları

Ölçek ve Altboyutları	Eğitim Durumu	n	$\bar{X}$	Ss	F	p	Fark
SÇKÖ Toplam Puan	^A Ön Lisans	45	1.31	.31	3.216	.04*	a>b
	^B Lisans	213	1.45	.34			
	^C Lisansüstü	43	1.42	.35			
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar	^A Ön Lisans	45	1.30	.30	2.924	.05*	a>b
	^B Lisans	213	1.44	.35			
	^C Lisansüstü	43	1.40	.36			
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma	^A Ön Lisans	45	1.31	.41	2.571	.07	-
	^B Lisans	213	1.47	.41			
	^C Lisansüstü	43	1.44	.43			
Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı	^A Ön Lisans	45	1.33	.51	2.149	.11	-
	^B Lisans	213	1.48	.52			
	^C Lisansüstü	43	1.55	.61			

Tablo 3.5’te yer alan ANOVA analiz sonuçları değerlendirildiğinde, katılımcıların “SÇKÖ”nin “sporda fiziki ve cinsel istismara yönelik önlem alma” [F=2.571, p>0.05] ve “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” [F=2.149, p>0.05] alt boyut ortalama puanlarının eğitim durumu değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık göstermediği görülmüştür. Katılımcıların “sporda çocuk koruma ölçeği” [F=3.216, p<0.05] ve “SÇKÖ”nin “sporda fiziki ve cinsel istismar” [F=2.924, p<0.05] alt boyutunda ise puanlarının anlamlı farklılık gösterdiği sonucuna ulaşılmıştır. Lisans mezunu katılımcıların sporda çocuk korumaya verdikleri önem düzeyleri ortalama puanlarının diğer katılımcılara göre daha yüksektir.

Tablo 3.6. Medeni Hal Değişkenine Göre t-testi Analiz Sonuçları

Ölçek ve Alt Boyutları	Medeni Hal	n	$\bar{X}$	Ss	t	p
SÇKÖ Toplam Puan	Bekar	215	1.40	.33	-1.632	.23
	Evli	86	1.47	.37		
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar	Bekar	215	1.39	.33	-1.490	.17
	Evli	86	1.46	.37		
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma	Bekar	215	1.41	.40	-1.749	.13
	Evli	86	1.50	.44		
Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı	Bekar	215	1.46	.54	-.744	.81
	Evli	86	1.51	.53		

Analiz sonuçları incelendiğinde, katılımcıların “SÇKÖ”nin ve tüm alt boyutların ortalama puanlarının medeni hal değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık göstermediği anlaşılmıştır (Tablo 3.6). Evli katılımcıların tüm alt boyut ortalama puanlarının diğer katılımcıların ortalama puanlarından daha yüksek olduğu bulunmuştur.

Tablo 3.7. Antrenörlük Hizmet Süresi Değişkenine Göre ANOVA Analiz Sonuçları

Ölçek ve Altboyutları	Antrenörlük Hizmet Süresi	n	$\bar{X}$	Ss	F	p	Fark
SÇKÖ Toplam Puan	^A 1-5 yıl	144	1.36	.33	4.117	.00*	a>b, a>c,
	^B 6-10 yıl	81	1.49	.32			
	^C 11-15 yıl	48	1.51	.38			
	^D 16 yıl ve üzeri	28	1.40	.32			
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar	^A 1-5 yıl	144	1.35	.33	4.111	.00*	a>b, a>c
	^B 6-10 yıl	81	1.48	.33			
	^C 11-15 yıl	48	1.51	.39			
	^D 16 yıl ve üzeri	28	1.36	.31			
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma	^A 1-5 yıl	144	1.36	.42	3.545	.01*	a>b
	^B 6-10 yıl	81	1.52	.37			
	^C 11-15 yıl	48	1.53	.41			
	^D 16 yıl ve üzeri	28	1.44	.47			
Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı	^A 1-5 yıl	144	1.40	.53	1.647	.17	-
	^B 6-10 yıl	81	1.53	.54			
	^C 11-15 yıl	48	1.48	.48			
	^D 16 yıl ve üzeri	28	1.60	.62			

Tablo 3.7’te yer alan ANOVA analiz sonuçları değerlendirildiğinde, katılımcıların “SÇKÖ”nin “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” [F=1.647, p>0.05] alt boyutu hariç “sporda fiziki ve cinsel istismar” [F=4.111, p<0.05] ve “sporda fiziki ve cinsel istismara yönelik önlem alma” [F=3.545, p<0.05] alt boyut ortalama puanlarının anlamlı farklılık gösterdiği sonucuna ulaşılmıştır. Antrenörlükte 11-15 yıl hizmet süresine sahip katılımcıların sporda çocuk korumaya verdikleri önem düzeyleri ortalama puanlarının diğer katılımcılara göre daha yüksektir.

Tablo 3.8. Branş Değişkenine Göre t-testi Analiz Sonuçları

Ölçek ve Alt Boyutları	Branş	n	$\bar{X}$	Ss	t	p
SÇKÖ Toplam Puan	Bireysel	222	1.44	.35	1.648	.42
	Takım	79	1.37	.32		
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar	Bireysel	222	1.43	.35	1.859	.41
	Takım	79	1.35	.32		
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma	Bireysel	222	1.45	.41	.986	.83
	Takım	79	1.40	.42		
Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı	Bireysel	222	1.49	.54	.858	.72
	Takım	79	1.43	.51		

Analiz sonuçları incelendiğinde, katılımcıların “SÇKÖ”nin ve tüm alt boyutların ortalama puanlarının branş değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık göstermediği anlaşılmıştır (Tablo 3.8). Bireysel branşta antrenörlük yapan katılımcıların tüm alt boyut ortalama puanlarının diğer katılımcıların ortalama puanlarından daha yüksek olduğu bulunmuştur.

Tablo 3.9. Antrenörlük Kademe Derecesi Değişkenine Göre ANOVA Analiz Sonuçları

Ölçek ve Altboyutları	Kademe Derecesi	n	$\bar{X}$	Ss	F	p	Fark
SÇKÖ Toplam Puan	^A 1. Kademe	107	1.32	.30	5.253	.00*	a>b
	^B 2. Kademe	112	1.51	.34			
	^C 3. Kademe	62	1.46	.37			
	^D 4. Kademe	12	1.53	.33			
	^E 5. Kademe	8	1.24	.29			
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismar	^A 1. Kademe	107	1.31	.30	5.048	.00*	a>b
	^B 2. Kademe	112	1.49	.34			
	^C 3. Kademe	62	1.46	.40			
	^D 4. Kademe	12	1.52	.33			
	^E 5. Kademe	8	1.20	.23			
Sporda Fiziki ve Cinsel İstismara Yönelik Önlem Alma	^A 1. Kademe	107	1.33	.38	3.881	.00*	a>b
	^B 2. Kademe	112	1.53	.41			
	^C 3. Kademe	62	1.46	.41			
	^D 4. Kademe	12	1.54	.55			
	^E 5. Kademe	8	1.31	.45			
Sporda Çocuk Koruma Programı Uygulamasının Varlığı	^A 1. Kademe	107	1.37	.50	2.178	.07	-
	^B 2. Kademe	112	1.57	.53			
	^C 3. Kademe	62	1.47	.55			
	^D 4. Kademe	12	1.58	.66			
	^E 5. Kademe	8	1.31	.53			

Katılımcıların “SÇKÖ” alt boyut puan ortalamalarının antrenörlük kademe derecesi değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılaşma durumunu test etmek için ANOVA analizi yapılmıştır (Tablo 3.9). Analiz sonuçları, katılımcıların “SÇKÖ”nin “sporda fiziki ve cinsel istismar” [$F=5.253$, $p<0.05$] ve “sporda fiziki ve cinsel istismara yönelik önlem alma” [$F=3.881$, $p<0.05$] alt boyut puanlarının gelir durumuna göre istatistiksel olarak anlamlı farklılaştığını, “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” [$F=2.178$, $p<0.05$], alt boyutunda ise grup ortalama puanları arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılık olmadığını göstermiştir. 4. kademe derecesine sahip katılımcıların anlamlı farklılık oluşan alt boyutlarda daha yüksek ortalama puana sahip olduğu görülmektedir.

4. TARTIŞMA

Bu bölümde özel beden eğitimi ve spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin sporda çocuk koruma yeterlilik düzeylerine ilişkin elde edilen bulgular literatürde yer alan çalışmalarla tartışılmıştır.

Analiz sonuçları göre antrenörlerin spor çocuk koruma yeterlilik düzeyleri cinsiyet değişkeni açısından farklılık göstermemektedir (Tablo 3.3). Erkek katılımcıların tüm alt boyut ortalama puanlarının diğer katılımcıların ortalama puanlarından daha yüksek olduğu bulunmuştur. Araştırmamızdaki cinsiyet farklılıklarının anlamlı olmadığı sonucuyla, Mountjoy vd.'nin (2020) çalışması paralellik göstermektedir. Bu çalışmada, çocukların korunmasında spor organizasyonlarının etik ve hukuki sorumlulukları vurgulanırken, cinsiyet farklarının koruma farkındalığı üzerindeki etkisinin doğrudan ele alınmadığı görülmüştür.

Literatürdeki çalışmalarda çalışmamızın bu bulgusunu desteklemeyen nitelikte çalışmalar bulunmaktadır. Literatürde Timpka vd.'nin (2019) yapmış oldukları çalışmaya baktığımızda; cinsiyet değişkeni açısından maruz kalınan sporcuların fiziksel istismar düzeyleri erkek sporcuların kadın sporculara kıyasla daha yüksek olduğunu ortaya koymuşlardır.

Çetin & Hacisoftaoğlu (2023) tarafından yapılan çalışmada sporcuların %33.5'inin söz konusu cinsel istismarlardan en az birisine maruz kaldığı ve kadınların erkeklere oranla daha fazla cinsel istismara maruz kaldığı görülmüştür. Erkeklerde oran %18,3 iken kadınlarda %43.5'dir. Bu sonuç doğrultusunda sporcuları gelecekte antrenör olma potansiyeline sahip bireylerin kadın olarak erkeklerden daha fazla risk altında olduğunu görmekteyiz. Yine bu çalışmada erkek ve kadın sporculara fiziksel ve psikolojik şiddete maruz kalma oranı kadın sporcularda daha yüksek olduğu görülmüştür. Son olarak ekonomik şiddete maruz kalma oranı erkek sporcularda daha fazla olduğu görülmüştür.

Başka bir nitel çalışmada sporda kadınların sorunlarını belirlemeyi amaçlayan, spor dünyasında aktif olarak yer alan sporcu, antrenör ya da yönetici 16 kadınla görüşülmüş, görüşülenlerden dördü kendisinin veya yakınlarından en az birinin cinsel tacize maruz kaldığını söylemiştir. Diğer 12 kişiden beş kişi medyadan ve çevreden bu tür olaylara ilişkin duyumlarının olduğunu dile getirmiş ve sonuçta en az dokuz kişi sporda taciz olaylarının önemli bir kısmının açığa çıkmadığı ve çeşitli şekillerde örtbas edildiği konusunda hemfikir oldukları tespit edilmiştir (Yaprak, 2009). Araştırmamızda cinsiyet değişkenine ilişkin anlamlı bir farklılık bulunmamasına rağmen erkek katılımcıların puanlarının daha yüksek olduğu gözlemlenmiştir. Bu bulgu, Güler & Tuncel (2024)'in sporda çocuk koruma farkındalığı üzerine yaptığı çalışmada da görülmüştür. Çalışmada, farkındalık seviyelerinin cinsiyete göre farklılaşmadığı ancak erkeklerin daha yüksek puan aldığı belirtilmiştir.

Analiz sonuçları yaş değişkenine göre antrenörlerin spor çocuk koruma yeterlilik düzeyleri sonuçları incelendiğinde, katılımcıların “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” alt boyutunda grupların ortalama puanları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmazken, “sporda fiziki ve cinsel istismar” ve “sporda fiziki ve cinsel istismara yönelik önlem alma” alt boyut puanları arasında yaş değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık gösterdiği sonucuna ulaşılmıştır. Anlamlı farklılığın olduğu bu alt boyutlarda orta yaşta katılımcıların ortalama puanları daha yüksektir.

Literatüre baktığımızda yaş değişkenine ilişkin olarak Rossato ve Brackenridge'in (2009) çalışması, spor öğretmenlerinin hizmet öncesi eğitimlerinde çocuk koruma konularının yetersiz olduğunu vurgulamaktadır. Bu durum, yaşla artan deneyimle birlikte koruma farkındalığının artabileceği fikrini destekler niteliktedir. Demirci (2024) tarafından yapılan çalışmada, antrenörlerin yaş grupları ile koruma bilgi düzeyleri, cinsel-fiziksel istismar farkındalığı arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar bulunduğu saptanmıştır. Bu durum, yaş ile birlikte artan mesleki deneyim ve olgunluğun çocuk koruma farkındalığını artırabileceğini göstermektedir.

Tablo 3.5'te katılımcıların “sporda fiziki ve cinsel istismara yönelik önlem alma” ve “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” alt boyut ortalama puanlarının eğitim durumu değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık

göstermediği görülmüştür. Katılımcıların “sporda çocuk koruma ölçeği” ve “sporda fiziki ve cinsel istismar” alt boyutunda ise puanlarının anlamlı farklılık gösterdiği sonucuna ulaşılmıştır. Lisans mezunu katılımcıların sporda çocuk koruma yeterlilik düzeyleri ortalama puanlarının diğer katılımcılara göre daha yüksektir.

Literatürde yer alan çalışmalardan birinde katılımcıların eğitim durumlarına göre sporda çocuk koruma program uygulamasının varlığı alt boyutunda lisansüstü mezunu antrenörlerin diğer mezunlarına göre daha yüksek puan elde ettikleri ve istatistiksel olarak anlamlı bir farklılaşma bulunduğu görülmektedir. Eğitim seviyesinin çocuk koruma farkındalığı üzerindeki etkisi, literatürde sıkça vurgulanmaktadır. Güler & Tuncel (2024) çalışmasında, yüksek lisans eğitimi alan bireylerin farkındalık seviyelerinin lisans mezunlarına göre daha yüksek olduğu belirtilmiştir. Eğitim seviyesinin çocuk koruma farkındalığı üzerindeki etkisi, Çakar ve Okuyan’ın (2017) araştırmasında da ele alınmıştır. Bu çalışmada, öğretmen adaylarının çocuk istismarını tespit ve önleme konusundaki bilgi eksiklikleri vurgulanmış, daha yüksek eğitim seviyesinin bu eksikliği giderebileceği belirtilmiştir.

Analiz sonuçları incelendiğinde, katılımcıların “SÇKÖ”nin ve tüm alt boyutların ortalama puanlarının medeni hal değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık göstermediği anlaşılmıştır (Tablo 3.6). Evli katılımcıların tüm alt boyut ortalama puanlarının diğer katılımcıların ortalama puanlarından daha yüksek olduğu bulunmuştur. Literatürdeki çalışmalarda çalışmamızın bu bulgusunu desteklemeyen nitelikte çalışmalar bulunmaktadır.

Bilir vd.’nin (2019) çalışmasında katılımcıların medeni durumlarına bakıldığında evliler bekarlara göre sporcu performansının arttırılmasında ödüllendirmeye yönelik davranışları daha ön plana aldıkları düşünülmüştür. Evli antrenörlerin sorumluluk taşıdıkları, iletişimde uygun yollar tercih ettiği bu farklılığın sebebi olduğu savunulmuştur. Medeni hale ilişkin bulgular literatürde sınırlı şekilde ele alınmıştır. Ancak, Aydın ve Gül’ün (2019) spor federasyonlarında çocuk koruma birimleri oluşturulması önerisi, bireylerin sosyal sorumluluklarını vurgulayarak medeni durumun etkisinin dolaylı bir yansıması olabilir.

Katılımcıların “SÇKÖ”nin “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” alt boyutu hariç “sporda fiziki ve cinsel istismar” ve “sporda fiziki ve cinsel istismara yönelik önlem alma” alt boyut ortalama puanlarının antrenörlük hizmet süresi değişkenine göre anlamlı farklılık gösterdiği sonucuna ulaşılmıştır. Antrenörlükte 11-15 yıl hizmet süresine sahip katılımcıların sporda çocuk koruma yeterlilik düzeyleri ortalama puanlarının diğer katılımcılara göre daha yüksektir.

Hizmet süresi ile farkındalık arasındaki ilişki, Stirling ve Kerr'in (2012) sporcu merkezli antrenörlük yaklaşımını ele aldığı çalışmasıyla paralellik göstermektedir. Daha deneyimli antrenörlerin çocuk koruma konusunda daha bilinçli olduğu bu çalışmada da belirtilmiştir. Güler & Tuncel (2024) çalışması, öğretmen adaylarının deneyimlerinin çocuk koruma farkındalığını artırdığına işaret etmektedir. Benzer şekilde, araştırmamızda daha uzun süreli hizmet deneyimine sahip antrenörlerin daha yüksek farkındalık seviyelerine sahip olması bu bulguyu desteklemektedir. Literatürde yapılan bir çalışmaya bakıldığında (Öztürk vd. 2021) antrenörlük deneyimi ile antrenör iletişim becerileri arasında zayıf bir negatif yönlü ilişkiler tespit edilmiş, antrenörlük deneyimi arttıkça sporcular antrenörlerinin iletişim becerisi düzeylerini daha düşük algılamışlardır.

Analiz sonuçları incelendiğinde, katılımcıların “SÇKÖ”nin ve tüm alt boyutların ortalama puanlarının branş değişkenine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılık göstermediği anlaşılmıştır (Tablo 3.8). Bireysel branşta antrenörlük yapan katılımcıların tüm alt boyut ortalama puanlarının diğer katılımcıların ortalama puanlarından daha yüksek olduğu bulunmuştur. Literatürdeki çalışmalarda çalışmamızın bu bulgusunu destekleyen nitelikte çalışmalar bulunmaktadır.

Yapılan bir araştırmada, spor branşlarına bakıldığında bireysel spor yapan bireylerin %43,3 ile daha fazla istismara maruz kaldığı görülmüştür (Çetin & Hacısöftaoğlu, 2023). Brackenridge vd.'nin (2010) çalışmasında sporda çocuk koruma kavramının kapsamını genişletme çabasıyla bireysel branşlardaki farkındalığı desteklemektedir. Bu çalışmada, bireysel sporların fiziksel ve psikolojik riskleri daha belirgin hale getirebileceği vurgulanmıştır.

Katılımcıların “SÇKÖ”nin “sporda fiziki ve cinsel istismar” ve “sporda fiziki ve cinsel istismara yönelik önlem alma” alt boyut puanlarının antrenörlük kademe derecesine göre istatistiksel olarak anlamlı farklılaştığını, “sporda çocuk koruma programı uygulamasının varlığı” alt boyutunda ise grup ortalama puanları arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılık olmadığını göstermiştir. 4. kademe derecesine sahip katılımcıların anlamlı farklılık oluşan alt boyutlarda daha yüksek ortalama puana sahip olduğu görülmektedir.

Kademe derecesine ilişkin bulgularımız, Mountjoy vd.’nin (2016) eğitim ve iletişim temelli koruma önlemleri geliştirme önerisiyle paralellik göstermektedir. Daha üst düzey eğitim alan antrenörlerin koruma farkındalığı konusundaki artışı, bu tür programların etkisini doğrular niteliktedir. Bu durum, eğitim programlarının önemini ortaya koymaktadır.

5. SONUÇ

Bu çalışma, özel spor tesislerinde görev yapan antrenörlerin sporda çocuk koruma yeterliliklerini cinsiyet, yaş, eğitim durumu, medeni hal, antrenörlük hizmet süreleri, branş ve kademe derecesi gibi değişkenler çerçevesinde incelemiş ve aşağıdaki temel sonuçlara ulaşmıştır:

1. Cinsiyet değişkeni temelinde anlamlı bir fark bulunmamakla birlikte, erkek katılımcıların tüm alt boyutlarda daha yüksek puan aldığı gözlemlenmiştir. Bu bulgu, literatürdeki bazı çalışmalarla paralellik göstermektedir.
2. Orta yaş grubundaki antrenörlerin farkındalık düzeylerinin diğer yaş gruplarına göre anlamlı derecede daha yüksek olduğu bulunmuştur. Bu durum, mesleki deneyim ve yaşın çocuk koruma farkındalığını arttırdığını düşünülmektedir.
3. Lisans mezunu antrenörlerin, ön lisans mezunlarına kıyasla anlamlı derecede daha yüksek farkındalık puanları aldığı görülmüştür. Bu, eğitimin çocuk koruma bilinci üzerindeki etkisini göstermektedir.
4. Medeni hal değişkenine göre anlamlı bir fark bulunmamakla birlikte, evli katılımcıların ortalama puanlarının bekar katılımcılardan daha yüksek olduğu gözlemlenmiştir. Bu durum, aile sorumluluklarının farkındalığı etkileyebileceğini düşünülmektedir.
5. Hizmet süresi 11-15 yıl arasında olan antrenörlerin farkındalık düzeylerinin, daha az deneyime sahip antrenörlere göre daha yüksek olduğu bulunmuştur. Bu, deneyimin çocuk koruma bilinci üzerindeki etkisini desteklemektedir.
6. Bireysel spor branşlarında çalışan antrenörlerin, takım sporları antrenörlerine kıyasla daha yüksek farkındalık düzeylerine sahip olduğu gözlemlenmiştir. Bireysel sporların çocuklarla daha yakın birebir iletişim gerektirmesi bu farkındalığı arttırabilir.

7. Daha üst kademelere sahip antrenörlerin, çocuk koruma konusunda daha bilinçli olduğu gözlemlenmiştir. Bu, kademeler ilerledikçe artan eğitim ve farkındalık programlarının etkisini ortaya koymaktadır.

Sporda çocuk koruma farkındalığının cinsiyet, yaş, eğitim seviyesi, deneyim gibi bireysel ve mesleki faktörlerden etkilendiği belirlenmiştir. Antrenörlerin eğitim ve deneyim seviyelerinin artması, çocuk koruma konusunda bilinçliliğin geliştirilmesi açısından kritik bir faktör olmuştur.

Sonuç olarak, çocukların spor ortamlarında fiziksel, psikolojik ve duygusal açıdan güvende olmalarını sağlamak amacıyla, sporda çocuk koruma politikalarının sadece teorik değil, pratik ve uygulanabilir düzeyde geliştirilmesi gerekmektedir. Bu bağlamda, antrenörler başta olmak üzere spor ortamında görev alan tüm paydaşların çocuk koruma konusunda bilinçlendirilmesi, ihmal ve istismarı önleyici sistemlerin kurulması ve çocukların hak temelli bir yaklaşımla desteklenmesi büyük önem taşımaktadır. Türk sporunun geleceği ve çocukların güvenli spor deneyimleri yaşayabilmesi için, çocuk koruma uygulamalarının ulusal düzeyde standartlaştırılması ve tüm özel beden eğitimi ve spor tesislerinde zorunlu hale getirilmesi elzemdir.

6. ÖNERİLER

Araştırmadan elde edilen bulgulara dayanarak, sporda çocuk koruma farkındalığını arttırmak için aşağıdaki öneriler sunulmaktadır:

- Antrenörlere yönelik sporda çocuk koruma eğitim programları, tüm branşlarda zorunlu hale getirilmelidir. Özellikle daha az deneyime sahip antrenörler için bu programlar, bilinçlenmeyi sağlayacak önemli bir araç olacaktır.
- Antrenörlük kademelerine uygun çocuk koruma modülleri geliştirilmeli ve öğretim materyalleri daha kapsamlı hale getirilmelidir. İleri kademelere özel eğitimler, uzmanlık seviyesini arttırabilir.
- Spor federasyonları ve kulüpler, antrenörlerin çocuk koruma yeterliliklerini sürekli izlemeli ve denetlemelidir. Ayrıca sporda çocuk koruma politikaları yaygınlaştırılmalı ve tüm kurumlar tarafından benimsenmelidir.
- Bireysel spor branşlarındaki antrenörler için özelleştirilmiş programlar geliştirilmelidir. Bu branşlarda çocuklarla daha yoğun birebir iletişim gerekliliği, özel bir hassasiyet ve eğitim ihtiyacı doğurmaktadır.
- Spor tesislerinde çocuk koruma konusunda toplumsal farkındalığı arttırmak için bilgilendirme kampanyaları düzenlenmelidir. Ailelerin ve toplumun bilinçlenmesi, çocukların korunmasında kritik bir rol oynayacaktır.
- Benzer konularda daha fazla akademik çalışma yapılması, sporda çocuk koruma politikalarının etkinliğini arttıracak önemli veriler sunacaktır. Özellikle farklı ülkelerde uygulanan programlar incelenerek, yerel şartlara uygun çözümler üretilebilir.
- Özel beden eğitimi ve spor tesislerinde çocuklarla çalışan tüm antrenör, yardımcı personel ve yöneticilere yönelik zorunlu çocuk koruma eğitimleri planlanmalı ve düzenli aralıklarla güncellenmelidir.

- Bu tesislerde görev alacak antrenör ve personelin sabıkalı geçmiş kontrolü, referans denetimi ve standart çocuk koruma taahhütnamelerinin alınması uygulamaya geçirilmelidir.
- Tesislerde çocukların kullanımına açık alanlar (duş, soyunma odası, yatakhane, yemekhane vb.) için mahremiyet ilkesine uygun düzenlemeler yapılmalı ve denetlenmelidir.
- Antrenörlerin çocuklara yönelik fiziksel, duygusal ve psikolojik kötü muameleye karşı farkındalıkları artırılmalı, bu tür davranışlara karşı caydırıcı yaptırımlar oluşturulmalıdır.
- Çocukların spora katılım süreçlerinde, kayırmacılığı ve ayrımcılığı önleyecek şeffaf seçim kriterleri belirlenmeli; başarıya ulaşmak için çocukların sağlığını tehlikeye atacak uygulamalara (hızlı kilo değişimi, doping vb.) kesinlikle izin verilmemelidir.
- Özel tesislerde yapılacak her türlü sportif etkinlik öncesinde, ebeveynler ve çocuklara yönelik çocuk hakları ve çocuk koruma bilgilendirmeleri sağlanmalı, bu konuda yazılı içerikler dağıtılmalıdır.
- Spor ortamlarında meydana gelebilecek olası ihlalleri tespit ve bildirim için, bağımsız ve erişilebilir bir şikâyet mekanizması kurulmalı, çocuklar ve ailelerin bu mekanizmalara nasıl ulaşacakları açıkça duyurulmalıdır.
- Üniversitelerin spor bilimleri fakülteleri ve antrenör yetiştiren kurumlarında, "Sporda Çocuk Koruma" dersi zorunlu hale getirilmeli ve uygulamalı içeriklerle desteklenmelidir.
- Spor tesisleri ve kulüplerin tüm organizasyonlarında, çocuk koruma uygulamalarını içeren etik kurallar ve davranış standartları yazılı olarak ilan edilmeli ve bu standartların ihlali halinde uygulanacak yaptırımlar önceden belirlenmelidir.
- Sporda çocuk koruma sisteminde, antrenörlerin yalnızca teknik bilgiyle değil, çocuk hakları ve gelişim psikolojisi gibi alanlarda da desteklenmesi gerektiği unutulmamalı, bu bağlamda çok paydaşlı bir eğitim ve denetim sistemi kurulmalıdır.

KAYNAKÇA

- Acar, G. (2024). Sporda Çocuk Koruma: Türkiye'deki Mevcut Durum ve Önleme Stratejileri. *Spor ve Yönetim Çalışmaları*, 1(1), 115–139. https://www.academia.edu/121962823/Sporda_Çocuk_Koruma_Türkiyedeki_Mevcut_Durum_ve_Önleme_Stratejileri
- Adalet Bakanlığı. (2023). Çocuk Adalet Sistemi Projeleri. <https://www.adalet.gov.tr> sitesinden 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı (ASHB). (2023). Çocuk Hizmetleri Genel Müdürlüğü Çalışmaları. <https://www.aile.gov.tr> sitesinden 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı. (2023). *Ulusal Çocuk Hakları Strateji Belgesi ve Eylem Planı (2023–2027)*. <https://www.aile.gov.tr> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Aydın, B., & Gül, S. (2019). Sporda uluslararası çocuk koruma programlarının türkiye ekseninde değerlendirilmesi. *The Journal of Academic Social Science*, 7(89), 558-581. <http://dx.doi.org/10.16992/ASOS.14809>
- Bailey, R. (2006). Physical Education and Sport in Schools: A Review of Benefits and Outcomes. *Journal of School Health*, 76(8), 397-401. <https://doi.org/10.1111/j.1746-1561.2006.00132.x>
- Bailey, R., Armour, K., Kirk, D., Jess, M., Pickup, I., Sandford, R., & BERA Physical Education and Sport Pedagogy Special Interest Group. (2009). The educational benefits claimed for physical education and school sport: an academic review. *Research Papers in Education*, 24(1), 1–27. <https://doi.org/10.1080/02671520701809817>
- Bayansalduz, M., Kepoğlu, A. ve Metin, S. C. (2021). Child protection scale in sports for coaches. *Acta Scientiae et Intellectus*, 7(4), 61-79.
- Bilir, F. P., Şahin, N., & Sangün, L. (2019). Antrenör yetiştirme kurslarına katılan bireylerin liderlik davranış algılarının incelenmesi. *Spormetre Beden Eğitimi Ve Spor Bilimleri Dergisi*, 17(2), 218-230. <https://doi.org/10.33689/spormetre.452438>
- Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu (BTK). (2023). Güvenli İnternet Hizmeti Raporu. <https://www.btk.gov.tr> sitesinden 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Black, M. M., Walker, S. P., Fernald, L. C., Andersen, C. T., DiGirolamo, A. M., Lu, C., & Grantham-McGregor, S. (2021). *Early childhood development*

coming of age: Science through the life course. The Lancet, 389(10064), 77-90. [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(16\)31389-7](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(16)31389-7)

Brackenridge, C. H. (2001). *Spoilsports: Understanding and preventing sexual exploitation in sport*. Routledge.

Brackenridge, C. H., Kay, T., Rhind, D. J. A., & Waddington, I. (2010). *Child protection in sport: Reflections on thirty years of science and activism*. Social Sciences Research Centre, Brunel University. <https://bura.brunel.ac.uk/handle/2438/4603>

Bowlby, J. (1988). *A Secure Base: Parent-Child Attachment and Healthy Human Development*. Basic Books.

Bronfenbrenner, U. (1979). *The Ecology of Human Development: Experiments by Nature and Design*. Harvard University Press.

Coakley, J. (2021). *Sports in Society: Issues and Controversies*. McGraw Hill.

Côté, J., & Gilbert, W. (2009). An Integrative Definition of Coaching Effectiveness and Expertise. *International Journal of Sports Science & Coaching*, 4(3), 307-323. <https://doi.org/10.1260/174795409789623892>

Çakar, F. S., & Okuyan, H.Y. (2017). Öğretmen adaylarının çocuk istismarı ve ihmeline ilişkin görüşleri. *Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 44, 250-275. <https://doi.org/10.21764/maeuefd.332243>

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı. (2023). Çocuk İşçiliği ile Mücadele Programı. <https://www.csgb.gov.tr> sitesinden 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.

Çetin, E., & Hacısöftaoğlu, İ. (2023). Türkiye’de çocuk cinsel istismarının spor kurumundaki boyutu. *Toplum ve Sosyal Hizmet*, 34(1), 71–87. <https://doi.org/10.33417/tsh.1086828>

David, P. (2020). *Private sports facilities and child safeguarding: Regulation challenges in the 21st century*. Lausanne: Child Sport Ethics Press.

Demirci, H. E. (2024). *Spor kulüplerinde çocuk koruma yeterliliklerinin değerlendirilmesi İzmir ili örneği* (Tez No. 898978) [Yüksek Lisans Tezi, Dokuz Eylül Üniversitesi]. Yüksek Öğretim Kurulu Ulusal Tez Merkezi.

Demirhan, G. (2003). Beden eğitimi öğretmenlerinin beden eğitimi ve spora ilişkin felsefi görüşleri. *Spor Bilimleri Dergisi*, 14(2), 38-66. <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/151387>

Erikson, E. H. (1963). *Childhood and Society*. W. W. Norton & Company.

- European Commission. (2021). EU Strategy on the Rights of the Child. <https://ec.europa.eu> sitesinden 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Fraser-Thomas, J., Côté, J., & Deakin, J. (2005). Youth sport programs: An avenue to foster positive youth development. *Physical Education and Sport Pedagogy*, 10(1), 19–40. <https://doi.org/10.1080/1740898042000334890>
- Gençlik ve Spor Bakanlığı (2022). *Çocuk dostu spor ortamları: Çocuk koruma stratejileri*. Ankara: GSB Yayınları.
- Gilbert, W., & Trudel, P. (2001). Learning to coach through experience: Reflection in model youth sport coaches. *Journal of Teaching in Physical Education*, 21(1), 16–34. <https://doi.org/10.1123/jtpe.21.1.16>
- Gilbert, R., Widom, C. S., Browne, K., Fergusson, D., Webb, E., & Janson, S. (2021). Burden and consequences of child maltreatment in high-income countries. *The Lancet*, 373(9657), 68–81. [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(08\)61706-7](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(08)61706-7)
- Giulianotti, R. (2016). *Sport: A Critical Sociology*. Polity Press.
- Global Partnership to End Violence Against Children. (2023). Ending Violence Against Children Initiative. <https://www.end-violence.org> sitesinden 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Gould, D., & Carson, S. (2008). Life skills development through sport: Current status and future directions. *International Review of Sport and Exercise Psychology*, 1(1), 58–78. <https://doi.org/10.1080/17509840701834573>
- Gould, D., Nalepa, J., & Mignano, M. (2020). Coaching generation Z athletes. *Journal of Applied Sport Psychology*, 32(1), 104–120. <https://doi.org/10.1080/10413200.2019.1581856>
- Gökdemir, H. (2023). Spor kulüplerinde çocuk koruma politikaları: Avrupa örnekleri ve Türkiye’deki durumun değerlendirilmesi. *Yalova Üniversitesi Spor Bilimleri Dergisi*, 5(2), 130–145. <https://dergipark.org.tr/en/pub/yalovaspor/issue/84037/1415856>
- GSGM (2022). Gençlik ve Spor Bakanlığı Stratejik Planı 2022-2026.
- Güler, D., & Tuncel, S. (2024). Sporda çocuk istismarı farkındalık ölçeğinin geliştirilmesi: geçerlilik ve güvenilirlik çalışması. *Spormetre Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi*, 22(4), 184-197. <https://doi.org/10.33689/spormetre.1531450>
- Horn, T. S. (2008). Coaching effectiveness in the sport domain. In T. S. Horn (Ed.), *Advances in sport psychology* (pp. 239–268). Human Kinetics.

- International Labour Organization. (2023). *Convention No. 182 on the worst forms of child labour and Convention No. 138 on minimum age*. <https://www.ilo.org/sitesine> 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- IOC. (2016). Consensus statement: Harassment and abuse in sport. *British Journal of Sports Medicine*, 50(17), 1019–1029. <https://doi.org/10.1136/bjsports%E2%80%912016%E2%80%911096121>
- Jenny, S. E., Manning, R. D., Keiper, M. C., & Olrich, T. W. (2017). Virtual(ly) athletes: Where eSports fit within the definition of “sport”. *Quest*, 69(1), 1-18.
- Jones, R. L., Potrac, P., & Cushion, C. (2018). *Understanding Sports Coaching: The Social, Cultural and Pedagogical Foundations of Coaching Practice*. Routledge.
- Karagün, E. (2019). Spor merkezlerinde çalışan antrenörlerin eğitim düzeylerine göre çocuklara yönelik yaklaşımları. *Spor ve Performans Araştırmaları Dergisi*, 10(2), 90–102.
- Kılıç, M. (2013). *Eğitim Araştırmalarında Nitel Veri Analizi*. Ankara: Pegem Akademi.
- Kurt, F. (2019). Çocuk sporcuların korunmasına yönelik uygulamaların değerlendirilmesi. *Spor ve Performans Araştırmaları Dergisi*, 10(1), 23–35.
- Küçük, V., Rodopman Arman, A., & Bozkurt, S. (2016). Sporcu Ailelerinin Sporda Çocuk Koruma Hakkında Farkındalık Düzeyleri. *Marmara Üniversitesi Spor Bilimleri Dergisi*, 1(2), 71-82. <https://doi.org/10.22396/sbd.2017.17>
- Lang, M., & Hartill, M. (2015). Safeguarding, child protection and abuse in sport: *International perspectives in research, policy and practice*. Routledge.
- Livingstone, S., & Smith, P. K. (2020). Annual research review: Harms experienced by child users of online and mobile technologies. *Journal of Child Psychology and Psychiatry*, 55(6), 635-654. <https://doi.org/10.1111/jcpp.12197>
- Lloyd, R. S., & Oliver, J. L. (2021). The youth physical development model: A new approach to long-term athletic development. *Strength & Conditioning Journal*, 33(3), 61-72. [tps://doi.org/10.1519/SSC.0b013e31825760ea](https://doi.org/10.1519/SSC.0b013e31825760ea)
- Lyle, J. (2002). *Sports coaching concepts: A framework for coaches' behaviour*. Routledge.
- Millî Eğitim Bakanlığı. (2023). *Rehberlik ve psikolojik danışma hizmetleri: Güvenli okul projesi uygulama kılavuzu*. <https://www.meb.gov.tr> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.

- Merriam, S. B. (2018). *Nitel Araştırma: Desen ve Uygulama için Bir Rehber* (3. Baskı). Ankara: Nobel Yayıncılık.
- Metin, S. C., (2022). Türk sporunda çocuk koruma programı uygulamalarının değerlendirilmesi, (Tez No. 733170) [Doktora Tezi, Kütahya Dumlupınar Üniversitesi]. Yüksek Öğretim Kurulu Ulusal Tez Merkezi.
- Metin, S. C., Erzeybek, M. S., & Bayansalduz, M. (2023). *Sporda çocuk koruma*. Duvar Yayınevi.
- Mountjoy, M., Brackenridge, C., Arrington, M., Blauwet, C., Carska-Sheppard, A., Fasting, K., ... & Starr, K. (2016). International Olympic Committee consensus statement: harassment and abuse (non-accidental violence) in sport. *British Journal of Sports Medicine*, 50(17), 1019-1029. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2016-096121>
- Mountjoy M, Vertommen T, Burrows K. & Greinig S. (2020). SafeSport: safeguarding initiatives at the Youth Olympic Games 2018. *British Journal of Sports Medicine*, 54, 176-182. <https://doi.org/10.1136/bjsports-2019-101461>
- Norman, R. E., Byambaa, M., De, R., Butchart, A., Scott, J., & Vos, T. (2020). The long-term health consequences of child physical abuse, emotional abuse, and neglect. *PLoS Medicine*, 9(11), e1001349. <https://doi.org/10.1371/journal.pmed.1001349>
- OECD. (2022). Protecting Children in the Digital Age: Policy Recommendations. <https://www.oecd.org> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Öztürk T. Ö., Sümer, K. & Soytürk, M. (2021). Antrenör iletişim becerileri ile sporcuların sürekli optimal performans duygu durumları arasındaki ilişkinin sporcu algılarına göre incelenmesi. *Pamukkale University Journal of Social Sciences Institute*. 10.30794/pausbed.858678.
- Piaget, J. (1952). *The Origins of Intelligence in Children*. International Universities Press.
- Pereda, N., Guilera, G., Forns, M., & Gómez-Benito, J. (2022). The prevalence of child sexual abuse in community and student samples: A meta-analysis. *Clinical Psychology Review*, 29(4), 328-338. DOI: 10.1016/j.cpr.2009.02.007
- Pühse, U., & Gerber, M. (2005). *International comparison of physical education: Concepts, problems, prospects*. Meyer & Meyer Sport.
- Rossato, C. & Brackenridge, C. (2009). Child protection training in sport-related degrees and initial teacher training for physical education: An audit. *Child Abuse Review*, 18(2), 81–93. DOI: 10.1002/car.1052

- Salim, M. (2011). Geçmişten günümüze Türkiye'de çocuk koruma politikaları ve Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu. Yüksek Lisans Tezi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Süleyman Demirel Üniversitesi, Isparta, Türkiye.
- Sağlık Bakanlığı. (2023). Erken Çocukluk Gelişimi ve Aşı Programları. <https://www.saglik.gov.tr> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Silverman, S., & Mercier, K. (2015). Teaching for physical literacy: Implications to instructional strategies. *Journal of Physical Education, Recreation & Dance*, 86(1), 38–44. DOI: 10.1080/07303084.2014.977457
- Shonkoff, J. P., & Phillips, D. A. (2000). *From Neurons to Neighborhoods: The Science of Early Childhood Development*. Washington, DC: National Academies Press.
- Stirling, A. E., & Kerr, G. A. (2012). Perceived vulnerabilities of female athletes to sexual harassment and abuse in sport. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 83(3), 397–407. DOI: 10.1080/02701367.2012.10599870
- Şahin, B. (2021). Sporda çocuk hakları ve koruma stratejileri: Türkiye ve dünya uygulamaları. *Çocuk Hakları Araştırmaları Dergisi*, 3(1), 1–19. DOI: 10.5281/zenodo.4673362
- T.C. Anayasası. (1982). Türkiye Cumhuriyeti Anayasası. <https://www.mevzuat.gov.tr> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- Timpka, T., Janson, S., Jacobsson, J., Dahlström, Ö., Bickenbach, J., & Spreco, A. (2019). Physical abuse in sports: Prevalence and characteristics among adolescent athletes in Sweden. *Sports Medicine*, 49(6), 941–951. <https://doi.org/10.1007/s40279-019-01120-0>
- UNHCR. (2023). No Lost Generation Initiative. <https://www.unhcr.org> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- UNICEF. (2023). State of the World's Children Report. <https://www.unicef.org> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- United Nations (UN). (1989). Convention on the Rights of the Child. <https://www.un.org> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- World Health Organization (WHO). (2023). Child Health and Development. <https://www.who.int> sitesine 28.12.2024 tarihinde erişilmiştir.
- YILDIRAN, İ. (2005). Fair Play Eğitiminde Beden Eğitiminin Rolü. *Gazi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi*, 5(1), s.3-16. <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/292363>

EK 1

T.C.
İSTANBUL TOPKAPI ÜNİVERSİTESİ
Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Komisyonu

Sayı : E-49846378-050.04-2500008104
Konu : Etik Kurul (Ahmet MÜNAR)

06.03.2025

SAYIN İLGİLİ,

"Özel Beden Eğitimi ve Spor Tesislerinde Görev Yapan Antrenörlerin Sporda Çocuk Koruma Yeterliliklerinin Değerlendirilmesi / Evaluation of Child Protection Competencies in Sports of Coaches Working in Private Physical Education and Sports Facilities" konulu başvuru, **05.03.2025** tarih ve **2025/14** sayılı Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Komisyonu toplantısında görüşülmüş ve çalışmanın bilimsel araştırma ve yayın etiği kurallarına **uygun** olduğuna karar verilmiştir.

Prof. Dr. Ahmet Ercan GEGEZ
Bilimsel Araştırma ve Yayın Etiği Komisyonu Başkanı

Doğrulama Kodu: A897358

Ayvansaray Caddesi, No:45, 34087, Balat-Fatih/İstanbul
Tel: +90 850 4747475 Faks: +90 212 6214503
E-Posta: info@topkapi.edu.tr Elektronik Ağ: www.topkapi.edu.tr
Kep Adresi: istanbultopkapiuniversitesi@hs01.kep.tr

Bu belge, güvenli elektronik imza ile imzalanmıştır.

Doğrulama Adresi: <https://ebys.topkapi.edu.tr/BelgeDogrulama>

Bilgi: Nefise Elif KURU
Raporör - Bilimsel Araştırma ve Yayın
Etiği Komisyonu

EK-2

Uygulama Anketi

Sayın Katılımcı,

Bu anket formu, İstanbul Topkapı Üniversitesi ve tarafından yürütülmekte olan "**Özel Beden Eğitimi ve Spor Tesislerinde Görev Yapan Antrenörlerin Sporda Çocuk Koruma Yeterliliklerinin Değerlendirilmesi**" konulu araştırmanın uygulama kısmı ile ilgilidir. Bu araştırma çalışması tamamen akademik bir amaca yönelik olup, çalışmanın amacı; antrenörlerin sporda çocuk koruma yeterliliklerini değerlendirip bu konuda gelişimlerine katkı sağlamaktır. Gönderilecek cevaplar kesinlikle gizli tutulacaktır. Araştırma kapsamında gizlilik ilkesi uyarınca isim soy isim ve iletişim bilgileriniz talep edilmemektedir. Birbirine benzeyen ve tekrar gibi görünen sorular araştırma tekniği açısından sorulması zorunlu sorulardır. Dolayısıyla bütün soruların cevaplandırılması, değerlendirmenin sağlıklı yapılabilmesi için büyük önem arz etmektedir. İlginiz için teşekkürlerimizi sunar, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Araştırma Sorumlusu: Dr. Öğr. Üy. SABRİ CAN METİN
Araştırmacı : AHMET MÜNAR

KİŞİSEL BİLGİ FORMU	
Yaşınız	:
Cinsiyetiniz	: ☐ Kadın ☐ Erkek
Eğitim Durumunuz	: ☐ Ön Lisans ☐ Lisans ☐ Lisansüstü
Medeni Durumunuz	: ☐ Evli ☐ Bekâr
Antrenörlük Hizmet Süresi	: ☐ 1-5 Yıl ☐ 6-10 Yıl ☐ 11-15 Yıl ☐ 16 Yıl ve Üzeri
Branş	: ☐ Bireysel ☐ Takım
Kademe Derecesi	: ☐ 1. Kademe. ☐ 2. Kademe ☐ 3.Kademe. ☐ 4.Kademe. ☐ 5. Kademe

EK-2 (Devamı)

SPORDA ÇOCUK KORUMA ÖLÇEĞİ		Hiç Katılmıyorum	Katılmıyorum	Kararsızım	Katılıyorum	Tamamen Katılıyorum
Aşağıda verilen her bir ifadeyi dikkatli bir şekilde okuduktan sonra, buna ne derece katılıp katılmadığınızı ifadenin yanındaki kutucukları işaretleyerek belirtiniz.						
1	Çocuk sporcuların antrenörleri tarafından vücut şekilleri ile ilgili aşağılanmalarına	1	2	3	4	5
2	Çocuk sporculara antrenörleri tarafından yüksek performans için aşırı baskı yapılmasına	1	2	3	4	5
3	Çocuk sporcuların antrenörleri tarafından takıma seçilmeleri karşılığında cinsel istismara maruz kalmasına	1	2	3	4	5
4	Çocuk sporcuların antrenörleri tarafından takım içinde ayrıcalık kazandırılması karşılığında cinsel istismara maruz kalmasına	1	2	3	4	5
5	Çocuk sporcuların fiziksel sakatlığa maruz kalmasına sebep olabilecek şekilde takımda yer verilmesine	1	2	3	4	5
6	Çocuk sporcuların cinsel istismar karşılığı takımda yer almasına	1	2	3	4	5
7	Çocuk sporcuların işsizliğine ya da başka sağlık problemlerine yol açacak beslenme alışkanlığı kazandırılmasına ya da rejime tabi tutulmasına	1	2	3	4	5
8	Çocuk sporcuların performanslarının artırılması amacıyla dayak ya da herhangi bir fiziksel cezaya çaptırılmasına	1	2	3	4	5
9	Çocuk sporcuların müsabaka veya antrenmanlarda performansını arttırmak için antrenörlerinin sakatlanma olasılığı olsa bile aşırı risk almasına	1	2	3	4	5
10	Çocuk sporcuların antrenörleri tarafından performanslarının artırılması için doping ya da herhangi bir madde kullandırılmasına	1	2	3	4	5
11	Çocuk sporcuların alkol veya bağımlılık yaratan madde kullanımı için akran baskısının görmezden gelinmesine	1	2	3	4	5
12	Çocuk sporcuların sakat olarak oynamalarının dayatılmasına	1	2	3	4	5
13	Çocuk sporcularda fiziksel egzersizin ceza olarak kullanılmasına	1	2	3	4	5
14	Çocuk sporculara yeterli toparlanma ve dinlenme süresi verilmemesine	1	2	3	4	5
15	Çocuk sporcuların eğitim, aile ve sosyal hayatlarının ihmal edilmesine	1	2	3	4	5
16	Çocuk sporculara farklı düşünce ve fiziksel yapıya sahip olmalarına rağmen sportif başarı için yetişkin sporcularla eşit muamele gösterilmesine	1	2	3	4	5
17	Çocuk sporcuların istismarı ile ilgili bütün şüpheler ve bildirimler, ciddiyle ve süratle incelenip cevap verilmesini sağlayacak bir kuruma ihtiyaç yoktur	1	2	3	4	5
18	Çocuk sporcuların istismarı ile ilgili bir şikâyet ve ihbar hattı oluşturulmasına ihtiyaç yoktur	1	2	3	4	5
19	Çocuk sporcuların istismarını önlemeye yönelik kanuni bir düzenlemeye ihtiyaç yoktur	1	2	3	4	5
20	Sporun imajının korunması için aileleri veya akranları tarafından yanlış anlaşılmalara ve yanlış alarmlara önlemeye yönelik uygulamalara ihtiyaç yoktur	1	2	3	4	5
21	Çocuk sporcularla çalışacak antrenörlerin işe başlarken, çocuklar ile çalışma şartlarını içeren bir sözleşme ya da standart form düzenlenmesine gerek yoktur	1	2	3	4	5
22	Sporda çocuk koruma programlarında antrenörler önemli bir koruma kalkanı olamazla	1	2	3	4	5
23	Sporda çocuk koruma programlarının düzenlenmesi önemli bir koruma kalkanı olmayacaktır	1	2	3	4	5

ÖZGEÇMİŞ

2010 yılında Adana Atatürk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesinden, 2016 yılında Samsun 19 Mayıs Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesi Spor Yöneticiliği Bölümü ve Yan dal olarak Beden Eğitimi Öğretmenliği programından mezun olmuştur. Aynı yıl Samsun 19 Mayıs Üniversitesi eğitim fakültesi pedagojik formasyon eğitimini tamamlamıştır. 2016-2022 yılları arasında İstanbul Şavkar Cimnastik Spor Kulübünde antrenörlük ve genel koordinatörlük yapmıştır. 2022 yılında Athletic Kids Gymnastics'i kurmuştur. Aynı zamanda 2022 yılından itibaren ve halen İstanbul Topkapı Üniversitesi Spor Bilimleri Fakültesinde uzman olarak Cimnastik dersi vermektedir.

Sertifikalar;

1. UEFA C Futbol Antrenörlüğü
2. Kademe Artistik Cimnastik Antrenörlüğü
3. Kademe Kort Tenis Antrenörlüğü
4. Bronz Cankurtaranlık Belgesi
5. Masörlük Sertifikası
6. Artistik Cimnastik Gelişim Seminerleri